

eclipse

napfogyatkozás

fine
selection

STEPHENIE MEYER

S T E P H E N I E M E Y E R

eclipse

napfogyatkozás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2009

Írta: Stephenie Meyer
A mű eredeti címe: Eclipse

Fordította: Rakovszky Zsuzsa
Szerkesztette: Garamvölgyi Katalin

© Ez a kiadás a Little, Brown and Company, New York, New York, USA
céggel való megállapodás alapján jött létre.

©Minden jog fenntartva.

© This edition published by arrangement with Little, Brown and
Company, New York, New York, USA.

©All rights reserved.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 176 3

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József

Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Férjemnek, Panchónak,
hálából a türelméért, szerelméért, barátságáért, vidámságáért,
és azért, hogy hajlandó volt házon kívül étkezni,*

*valamint gyermekeimnek, Gabe-nek, Sethnek és Elinek,
hogy részem lehetett abban a szeretetben,
amelyért az emberek meghalni is készek.*

~*~*~

TŰZ ÉS JÉG

*Mondják: jéggé fagy a világ,
Mondják, megég.
Tudom, ilyen a vágy, tehát
Vallom a tűz-teóriát.
De ha kétszeri lesz a vég,
Mivel volt dolgom gyűlölettel,
Én azt mondanám, hogy a jég
Is prima fegyver
És épp elég.*

Robert Frost (ford.: Imreh András)

ELŐSZÓ

MINDEN PRÓBÁLKOZÁSUNK, HOGY ÜRÜGYET TALÁLJUNK, HIÁBAVALÓ VOLT.

Dermedten figyeltem őt, amint arra készül, hogy megvédjen engem. Minden idegszálával a feladatra koncentrált: semmi jelét nem adta, hogy kételkedne a sikerben, pedig komoly túlerővel állt szemben. Tudtam, hogy nem számíthatunk segítségre – ebben a pillanatban a családja is épp az életéért harcol, akárcsak ő a kettőnkéért.

Vajon megtudom-e valaha, miként végződött az a másik küzdelem? Hogy ki lett a nyertes, ki a vesztes? Életben maradok még annyi ideig?

Nem sok esélyét láttam.

Fekete szemek lesték minden mozdulatomat – gyilkolni vágyó, vad tűzben égő szemek –, és csak arra vártak, hogy a védelmezőm figyelme egy pillanatra másfelé forduljon. Az a pillanat egészen biztosan az életem végét jelenti majd...

Valahol a fagyos rengetegben felüvöltött egy farkas.

1. ULTIMÁTUM

Bella,

~~nem értem, minek küldözgetsz nekem cédulákat
Charlie-val Billyn keresztül; mintha még alsósok
lennénk — ha beszélni akarnék veled, akkor
fölvonnám a...~~

~~Te egyszer már döntöttél vitásos? Az úgy nem fog
menni, hogy ő is meg én is, amikor...~~

~~„Hatálos ellenségek” — mégis, melyik szó túl
komplikált a kettő közül, hogy...~~

~~Figyelj, tudom, hogy úgy viselkedem, mint egy
butafék, de az egyszerűen nem megy, hogy...~~

~~Nem lehetünk barátok, amikor te állandóan egy
csapat...~~

~~Csak rosszabb, ha túl sokat gondolkodok rád, úgy
hogy légy szíves, ne írjál többet...~~

Ísen, nekem is hiányzol. Nagyon. De ez nem változtat semmin. Sajnálom.

Jacob

Végigfuttattam az ujjam a sorokon, éreztem a mélyedéseket, ahol a tollat olyan erősen nyomta a papírra, hogy kis híján átszakadt. Láttam magam előtt, ahogy ezt írja – dühödtt macskakaparással rója a betűket, és egyik sort a másik után húzza át, mert úgy érzi, igazából nem is ezt akarja írni, talán még a toll is kettétörik abban a hatalmas kezében... ez megmagyarázná a tintapacákat. Elképzeltem, ahogy ingerülten összevonja sötét szemöldökét, és a homlokát ráncolja. Ha ott lettem volna, talán felnevetek. *Agyvérzést ne kapj mérgedben, Jacob!* – mondtam volna. – *Inkább bökd ki, mi nyomja a lelkedet!*

Most viszont, újraolvasva a levelét, amelyet már kívülről tudtam, egyáltalán nem volt kedvem nevetni. Csöppet sem lepett meg, hogy így válaszolt mentegetőző levélkéimre. Charlie-val küldtem neki Billyn keresztül, tényleg úgy, ahogy írta, mintha alsósok lennénk. Nagyjából sejtettem is, mi lesz a válaszában, mielőtt még felbontottam volna.

Igazából az lepett meg, mennyire megsebzett minden áthúzott sora – mintha éle volna a betűknek. És ami még ennél is rosszabb: éreztem, hogy minden egyes félbehagyott, dühös mondat mögött a megbántottság tengere húzódik. Jacob fájdalma mélyebbre hatolt bennem, mint a sajátom.

Míg ezen töprengtem, megcsapta az orromat az odakozmált étel összetéveszthetetlen szaga – a konyhából jött. Egy másik háztartásban talán nem okoz pánikot, hogy rajtam kívül valaki más főzőcskéz a konyhában, de nálunk...

Az összegyűrt papírt bedugtam a farzsebembe, és egy szempillantás alatt lenn voltam a földszinten.

A spagettiszószos üvegnek még nem volt ideje körbefordulni a mikróban, amikor én már feltéptem az ajtaját, és kirántottam.

– Mit csináltam rosszul? – kérdezte Charlie.

– Előbb le kellett volna vened a fedelét, Apu! Fémet nem szabad a mikróba tenni! – mondtam, és lecsavartam az üveg fedelét, a szósz felét kiöntöttem egy tálkába, a tálát beraktam a mikróba, az üveget meg vissza a hűtőbe. Beállítottam a mikrón az időt, és megnyomtam a start gombot.

Charlie az alsó ajkát szívogatva figyelte, mit csinálok.

– A tésztát legalább jól csináltam?

A tűzhelyen álló fazéokra néztem – innét jött a szag, ami riadóztatott!

– Érdemes néha megkeverni! – mondtam szelíden. Kerestem egy kanalat, és megpróbáltam fölkaparni az odaégett, összeállt masszát a lábas fenekéről.

Charlie felsóhajtott.

– Szóval mi ez az egész? – kérdeztem.

Charlie keresztbe fonta a karját a mellén, és kibámult a hátsó ablakon a zuhogó esőbe.

– Nem tudom, miről beszélsz! – dörmögte.

Semmit sem értettem. Charlie nekiáll főzőcskézni? És miért vág ilyen mogorva képet? Edward még nem érkezett meg, márpedig apám az efféle viselkedést kifejezetten a fiúm számára tartogatta: megtett minden tőle telhetőt, hogy minden szavával és gesztusával értésére adja, nem szívesen látott vendég. De kár volt a fáradságért – Edward enélkül is pontosan tudta, mit gondol éppen.

A *fiúm* szóra megint elfogott a szokott izgalom, miközben a tésztát kavargattam. Nem ez a megfelelő szó, távolról sem. Olyan

kellene, ami kifejezi, hogy a kapcsolatunk örök időkre szól... Csak-hogy a *sorsom* vagy a *végzetem* szörnyen csöpögősen hangzana egy hétköznapi beszélgetésben.

Edward fejében egy egészen más szó járt, és pontosan ez okozta bennem azt a bizonyos feszültséget. Már attól is ideges lettem, ha csak magamban kimondtam ezt a szót.

Völegény. Uhh... A pusztá gondolatba is beleborzongtam.

– Valamiről lemaradtam? Mióta szokás nálunk, hogy te főzöd a vacsorát? – kérdeztem Charlie-t. A víz felforrt, a tészta csomó föl-alá bukdácsolt benne, ahogy kavargattam. – Akarom mondani, te próbálsz főzni a vacsorát...

Charlie vállat vont.

– Tudtommal nem tiltja a törvény, hogy nekiálljak főzni a tulajdon házámban.

– Te már csak tudod – vigyorogtam, és jelentőségteljes pillantást vetettem a bőrdzsekijén ékeskedő rendőrjelvényre.

– Hah. Jól beszélsz! – Kibújt a dzsekijéből, mintha én juttattam volna eszébe, hogy még mindig rajta van, és felakasztotta a holmija számára fönntartott fogasra. A derékszíja a pisztolytáskával már ott lógott a helyén – pár hete már nem érezte szükségét, hogy viselje, amikor bemegy az őrre. Mostanában egyetlen rejtélyes eltűnés sem zaklatta fel a Washington állambeli kisváros, Forks lakóinak kedélyét, és óriási, titokzatos farkasokat se látott senki az utóbbi időben az örökké eső áztatta erdőben...

Némán bökdöstem a főzőkanállal a tésztát. Sejtettem, hogy Charlie előbb-utóbb kirukkol velem, mi nyomja a lelkét. Apám éppenséggel nem a szavak embere, és az igyekezet, hogy összehozzon egy leülős, beszélgetős vacsorát velem, arra vallott, hogy szokatlanul sok mondanivalója van.

Rutinszerűen az órára pillantottam – a napnak ebben a szakában ezt átlag két percenként megtettem. Már csak fél óra...

A délutánok voltak a legnehezebbek. Mióta a volt legjobb barátom (mellesleg vérfarkas) Jacob Black beárult, hogy titokban motoroztam – ezzel azt akarta elérni, hogy apám szobafogságra ítéljen, és ne tudjak találkozni a barátommal, Edward Cullennel (aki mellesleg vámpír) –, Edward csak esténként látogathatott meg, hét óra és fél tíz között, ráadásul ki se tehattük a lábunkat otthonról, és apám egyfolytában rajtunk tartotta mogorva tekintetét.

Ez a súlyosbított változata volt annak a korábbi, kevésbé szigorú szobafogságnak, amit azzal érdemeltem ki, hogy három napra eltűntem minden magyarázat nélkül, valamint hogy fejest ugrottam a tengerbe egy szikláról.

Az iskolában természetesen továbbra is találkoztunk Edwarddal, ez ellen Charlie nem tehetett semmit. Ráadásul Edward jóformán minden éjszakát a szobámban töltött, de nem állítanám, hogy ennek Charlie tudatában lett volna. Edward minden különösebb erőfeszítés nélkül bejutott a szobámba, nesztelenül mozgott – és ez a képessége legalább olyan hasznosnak bizonyult számunkra, mint az, hogy olvasni tudott Charlie gondolataiban.

Így hát egyedül délutánonként kellett nélkülözni Edward társaságát, de ez is elég volt, hogy nyugtalanná tegyen: az órák ilyenkor csigalassúsággal teltek. Mégis zúgolódás nélkül viseltem a büntetésemet, mert – egyrészt – megérdemeltem, és – másrészt – nem akartam megbántani apámat azzal, hogy elköltözöm tőle, éppen most, amikor egy sokkal tartósabbnak ígérkező elválás küszöbén álltunk, bár erről Charlie még mit sem sejtett.

Apám lezöttyent a konyhaszékre, morgott valamit, és kiterítette az asztalra az ázott újságot: néhány pillanattal később már szokása szerint bosszankodva cöcögött.

– Nem értem, minek olvasod azt az újságot, Apu. Csak felhúzod magad rajta.

Nem figyelt rám, csak morgott bele az újságba.

– Na, ezért akar mindenki kisvárosban élni. Megáll az ész...

– Mit követtek el már megint a nagyvárosok?

– Úgy látszik, Seattle hajt a „gyilkosságok fővárosa” címre. Öt felderítetlen gyilkosság az elmúlt két hétben. Te el tudnád képzelni, hogy ilyen helyen élj?

– Azt hiszem, Phoenixben több a gyilkosság, Apu. És én azon a helyen éltem. – És ami azt illeti, soha nem fenyegetett akkora veszély, hogy gyilkosság áldozatává váljak, mint mióta ide költöztem, ebbe az ő csudára nyugodt és biztonságos kisvárosába. Sőt, most valójában több veszedelmes gyilkos halállistáján is előkelő helyen szerepelek... Ettől a gondolattól megremegett a kanál a kezemben, mire a víz a fazékban enyhén hullámozni kezdett.

– Hát, én nem laknék ott semmi pénzért – nyilatkoztatta ki Charlie.

Földartam a reményt, hogy sikerül megmentenem a vacsorát, és eldöntöttem, hogy föltáloalom. A húsvágó késsel kellett adagokat vágnom a tésztamasszából, először Charlie-nak, aztán magamnak, miközben apám bűnbánó ábrázattal nézte a ténykedésem. Charlie nyakon öntötte szósszal a maga adagját, és nekilátott. Én is megpróbáltam a szószba fojtani az én tésztacsomómat, aztán különösebb lelkesedés nélkül enni kezdtem. Egy darabig némán ettünk. Charlie még mindig a híreket böngészte, úgyhogy felvettem az *Üvöltő szelek* ronggyá olvasott példányát onnan, ahol reggelinél

hagytam, és megpróbáltam odaképzelní magam a 19. századi Angliába, miközben vártam, hogy Charlie végre beszélni kezdjen.

Éppen ott tartottam, hogy Heathcliff visszatér, amikor Charlie megköszöri a torkát, és lehajította az újságot a padlóra.

– Igazad van – mondta. – Tényleg nem véletlenül vacakoltam ezzel. – Villájával a ragacsos tészta felé bökött. – Beszélni akarok veled.

Félretettem a könyvet: a kötése már annyira elrongyolódott, hogy simán szétomlott az asztalon, mint egy halom papírlap.

– Elég lett volna, ha egyszerűen csak szólsz.

Charlie bólintott, és összevonta a szemöldökét.

– Aha. Most már fogom tudni. Azt hittem, megpuhít, ha leveszem a válladról a vacsora gondját.

Elnevettem magam.

– Megtörtént. Úgy megfőztél a szakácsművészetteddel, hogy puha vagyok, mint a mályvacukor. Mit szeretnél, Apu?

– Hát... Jacobról lenne szó...

Éreztem, hogy megmerevedik az arcom.

– Mi van vele? – kérdeztem a fogaim között.

– Nyugi, Bells! Tudom, hogy még mindig ki vagy borulva, amiért beárult, de csak azt tette, ami a leghelyesebb volt. Nagyon felelősségteljesen viselkedett.

– Aha, felelősségteljesen! – forgattam a szememet. – Rendben. Szóval mi van Jacobbal?

De ez a könnyedén odavetett, jelentéktelen kis kérdés tovább visszhangzott a fejemben, és minden volt, csak nem jelentéktelen. Tényleg, mi van Jacobbal? És én, én mi tehetek...? Nemrég még ő volt a legjobb barátom, most pedig... micsoda is? Az ellenségem? Összerezzenem.

Charlie hirtelen óvatosan kezdett méregetni.

– Ne légy rám dühös, jó?

– Dühös? Miért lennék dühös?

– Hát... Edwardról is szó van.

A szemem összeszűkült.

– Beengedtem a házba, vagy nem? – kérdezte Charlie hirtelen jóval nyersebb hangon.

– Igen, be – ismertem el. – Egy rövid időre. Persze, engem meg kiengedhetnél a házból néha egy kis időre – folytattam, de ezt csak viccnek szántam. Tudtam, hogy az iskolaév végéig még lakat alatt maradok. – Mostanában egészen jól viseltem magam.

– Hát valami ilyesmire akartam kilyukadni én is... – Charlie megeresztett egy fülig érő vigyort, s ettől egy pillanatra húsz évvel fiatalabbnak látszott.

Mintha a remény szikráját láttam volna felcsillanni ebben a mosolyban, de azért csak óvatosan közelítettem meg a témát.

– Most már semmit sem értek, Apu. Miről beszélünk? Jacobról, Edwardról vagy arról, hogy meddig tart még a szobafogságom?

Charlie újra elvigyorodott.

– Ha úgy vesszük, mind a háromról.

– És hogyan függenek össze ezek egymással?

– Oké! – Felsóhajtott, és fölemelte a kezét, mintha megadná magát. – Szóval úgy gondolom, megérdemled, hogy jó magaviseletért feltételesen szabadlábra helyezzelek. Tinédzser létedre hihetetlenül keveset nyafogsz miatta.

A szemöldököm a magasba szökött a meglepetéstől. A hangom nemkülönben.

– Komolyan? Szabad vagyok?

Ez most honnan jött? Meg voltam győződve róla, hogy házi őrizet alatt leszek, amíg ténylegesen el nem költözöm, és Edward sem olvasott ki semmi megingást Charlie gondolataiból...

Charlie fölemelte a mutatóujját.

– Feltételesen!

A lelkesedésemet mintha elfújták volna.

– Hát ez remek – nyöszörögtem.

– Bella, ez inkább kérés, mint parancs, rendben? Szabad vagy.

De remélem, hogy a szabadságodat... okosan fogod felhasználni.

– Az mit jelent?

Charlie újra felsóhajtott.

– Tudom, neked tökéletesen megfelel így, hogy minden idődet Edwarddal töltöd...

– Alice-szel is szoktam találkozni – szóltam közbe. Az ő látogatási idejét apám nem korlátozta: Edward húga jöhetett-mehetett a házukban, ahogy kedve tartotta. Alice-nek sikerült teljesen az ujjja köré csavarnia Charlie-t.

– Ez igaz – mondta Charlie. – De vannak más barátaid is Cullenéken kívül. Vagy legalábbis voltak.

Egy hosszú pillanatig farkasszemet néztünk.

– Mikor beszéltél utoljára Angela Weberrel? – szegezte nekem a kérdést.

– Pénteken, ebédnél – vágtam vissza azonnal.

Mielőtt Edward visszatért, az iskolatársaim két csoportra oszlottak. A *jókra* és a *gonoszokra*, legalábbis én szerettem így gondolni rájuk. De a *mi* és az *ők* felosztás is megfelelt. Angela, állandó barátja, Ben Cheney és Mike Newton voltak a jó srácok: ők hárman nagylelkűen megbocsátották nekem, hogy teljesen becsavartam, amikor Edward elhagyott. Az *ők* pártja Lauren Mallory köré szerveződött, és úgy tűnt, szinte mindenki, köztük első forkasi barátnőm, Jessica Stanley is lelkesen csatlakozott az ő Bella-ellenes programjához.

Most, hogy Edward visszatért az iskolába, a válaszvonal csak még élesebb lett.

Edward jelenléte miatt Mike baráti érzései jócskán lanyhultak, de Angela tántoríthatatlanul hűségesnek bizonyult, és Ben is. Bár Angela is idegenkedett Cullenéktől – mint az emberek többsége –, ebédnél mindennap kötelességtudóan ott ücsörgött Alice mellett. Sőt, pár héttel később ez már láthatóan nem is esett neheze. Nehéz volt ellenállni a Cullenek vonzerejének – feltéve, hogy az ember esélyt adott nekik, hogy elbűvöljék.

– Na és az iskolán kívül? – terelt vissza az előző témára Charlie.

– Senkivel nem találkoztam iskolán kívül, Apu! Szobafogság, emlékszel? Ráadásul Angelának is van barátja. Állandóan együtt lógnak Bennel. Ha mostantól tényleg szabad vagyok – tettem hozzá erősen kételkedve –, akkor talán szervezhetünk egy dupla randit.

– Oké. Viszont... – Habozott egy pillanatig. – Te és Jake még nemrégiben olyanok voltatok, mint akik összenőttek, most pedig...

– Nem térnél a lényegre, Apu? – szakítottam félbe. – Mik a feltételeid pontosan?

– Nem kéne ejtened az összes barátodat a fiúd kedvéért, Bella – mondta szigorúan. – Ez nem szép dolog, és azt hiszem, az életed kiegyensúlyozottabb lenne, ha más emberek is szerepet kapnának benne. Ami tavaly szeptemberben történt...

Összerezentem.

– Jól van, na... – mondta védekezően. – Szóval, ha nem Edward Cullen körül forgott volna az egész életed, akkor nem így alakulnak a dolgok.

– De igen, akkor is pontosan így alakultak volna – mormoltam.

– Talán igen, talán nem.

– Szóval mi az a bizonyos feltétel? – próbáltam ráterelni a beszélgetést a lényegre.

– Használd arra a szabadságodat, hogy a többi barátoddal is találkozzol. Alakíts ki valamiféle egyensúlyt!

Lassan bólintottam.

– Szóval a cél az egyensúly... Rendben. Na és azt is elő akarod írni, hogy mondjuk hetente mennyit időt vagyok köteles velük tölteni?

Grimaszt vágott, de aztán megrázta a fejét.

– Nem akarom túlbonyolítani ezt a dolgot. Csak arra kérlek, ne feledkezz meg a barátaidról...

Mintha nem rágódtam volna rajta már eddig is eleget, hogyan is lesz ezután a barátaimmal. Azokkal az emberekkel, akiket érettségi után soha nem láthatok többé, a saját biztonságuk érdekében...

Vajon mi a helyes? Ha minél többet együtt vagyok velük most, amíg még lehet? Vagy ha máris kezdek fokozatosan eltávolodni tőlük? A második lehetőségnek már a pusztá gondolatától is elcsüggedtem.

– ...különösen Jacobról! – tette hozzá Charlie, mielőtt még alaposabban átgondolhattam volna a dolgokat.

Hát ez még az előzőnél is komolyabb probléma volt... Beletelt néhány másodpercbe, amíg megtaláltam a megfelelő szavakat.

– Jacob egy kicsit... bonyolultabb ügy.

– Blackék jóformán a családhoz tartoznak, Bella – mondta Charlie újra szigorú, atyai hangon. – És Jacob régebben nagyon-nagyon jó barátod volt.

– Tudom.

– Hát egyáltalán nem hiányzik neked? – kérdezte Charlie csalódottan.

Hirtelen gombóc lett a torkomban. Kétszer is krákoztam, mielőtt meg bírtam szólalni.

– De, hiányzik – vallottam be, még mindig lesütött szemmel. –
Nagyon is...

– Akkor mitől olyan bonyolult?

Nos, ezt sajnos nem magyarázhattam el apámnak. Normális emberek – úgy értem, olyanok, akik tényleg és csakis emberek – nem tudhattak arról a mitikus és mesebeli szörnyekkel teli, rejtett világról, amely titokban körülvelt minket. Én viszont mindent tudtam róla – minek következtében jó nagy bajba kerültem. Arra viszont nem voltam hajlandó, hogy Charlie-t is bajba keverjem.

– Jacobbal van egy bizonyos... konfliktusunk – mondtam lassan. – Úgy értem, ezzel a barátság dologgal kapcsolatban. Úgy láttam, Jacob nem mindig hajlandó beérni a puszta barátsággal. – A magyarázatot olyan darabkákból szőttem, melyek igazak voltak ugyan, de jelentéktelenek amellet, hogy Jacob vérfarkasfalkája ádázul gyűlölte Edwardot és vámpír családját. És így engem is, mert föltett szándékom volt, hogy csatlakozom ehhez a családhoz. Márpedig ez nem olyasmi, amit tisztázhatunk egy pár soros levélkében, telefonon pedig Jacob nem állt szóba velem. Az ötletem pedig, hogy személyesen beszéljek egy vérfarkassal, a vámpírok körében nem aratott tetszést.

– Miért, Edward ennyire tart egy kis egészséges versengéstől? –
gúnyolódott Charlie.

Sötét pillantást vettem rá.

– Szó sincs semmiféle versengésről.

– Nagyon megbántod Jake-et azzal, hogy ennyire kerülöd. Szerintem szívesebben lenne egyszerűen csak a barátod, mint hogy egyáltalán ne találkozzatok.

Még hogy én kerülöm Jacobot!

– Biztosan tudom, hogy Jacob már nem akar barátkozni velem.
– A szavak szinte égették a számat. – Egyáltalán honnan veszed, hogy látni akar?

Charlie zavart képet vágott.

– Hát, mondjuk úgy, hogy ez a dolog szóba került tegnap közöttünk Billyvel...

– Olyan pletykások vagytok, mint két vénasszony – döftem mérgesen a tányéromon heverő spagettimasszába.

– Billy aggódik Jacobért – mondta Charlie. – Jake nehéz időszakon megy keresztül. Nagyon lehangolt...

Összerezentem, de változatlanul inkább a téztacsomót bámultam.

– És te is mindig olyan boldog voltál, amikor Jake-vel töltötted a napot... – sóhajtott Charlie.

– Én most is boldog vagyok – sziszegtem összeszorított foggal.

A szavaim és a hangsúly közti ellentmondás megtörte a feszültséget. Charlie-ból kitört a nevetés, én pedig kénytelen voltam vele nevetni.

– Oké, oké – egyeztem bele. – Egyensúly.

– És Jacob – erősködött Charlie.

– Megpróbálom.

– Helyes. Találd meg az egyensúlyt, Bella! Ja, igen, és leveled jött – zárta le minden további nélkül a témát Charlie. – Ott van a tűzhelynél.

Nem mozdultam, a gondolataim még mindig Jacob körül keringtek. Nyilván valami reklámlevél lesz: anyutól előző nap kaptam csomagot, máshonnan nem vártam postát.

Charlie eltolta a székét az asztaltól, felállt és nyújtózkodott. Oda vitte a tányérját a mosogatóhoz, de mielőtt megeresztette volna

a vizet, megállt egy pillanatra, és felém lökte a vaskos borítékot. A levél végigszánkázott a konyhaasztalon, neki a könyökömmek.

– Ööö, köszi – csodálkoztam, hogy miért erőlteti annyira, hogy megnézzem. Egy pillantást vetettem a borítékra, és megláttam a feladót – a levél a Délkelet-Alaszakai Egyetemről jött. – Na, ezek gyorsan válaszoltak! Gondolom, ott is kicsúsztam a határidőből!

Charlie kuncogott.

Megfordítottam a borítékot, és szemrehányóan meredtem Charlie-ra.

– De hiszen ez már fel van bontva!

– Aha. Kíváncsi voltam.

– Meg vagyok döbbenve, seriff! Ez köztörvényes bűncselekmény!

– Jó, jó, csak olvasd már el!

Kivettem a borítékból a levelet és egy összehajtogatott tanrendet.

– Gratulálok! – mondta Charlie, mielőtt még bármelyikbe bele-nézhettem volna. – Fölvettek!

– Köszi, Apu.

– Meg kell beszélünk ezt a tandíjdolgot! Van egy kis félretett pénzem...

– Hé, hé, álljunk csak meg! Szó sem lehet róla, hogy hozzányúlj a nyugdíjas éveidre félretett pénzhez. Én is gyűjtöttem az egyetemi tanulmányaimra. – Igaz, abból jóformán nem maradt semmi, folytattam magamban, és nem mintha olyan sok lett volna...

Charlie a homlokát ráncolta.

– Némelyik főiskola elég drága ám, Bells! Nem akarom, hogy Alaszkaig elmenj, csak azért, mert ott olcsóbb.

Nem volt az olcsóbb, egy csöppet sem. Viszont jó messze volt, és Juneau-ban átlagosan évi háromszázhuszonegy a felhős napok száma. Az előbbi nekem volt fontos, az utóbbi Edwardnak.

– Hidd el, van elég pénzem. Ráadásul van mindenféle ösztöndíjuk. És könnyű kölcsönhöz jutni. – Persze csak blöfföltem, remélve, hogy Charlie-nak nem tűnik fel. Nem mondhatnám, hogy nagyon beleástam magam a témába...

– Szóval akkor... – kezdte Charlie, aztán összeszorította a száját, és elfordította rólam a szemét.

– Szóval akkor mi van?

– Semmi. Csak éppen... – A homlokát ráncolta. – Érdekelne, vajon... Edwardnak mik a tervei a következő tanévre?

– Ah.

– Szóval?

Hármat kopogtak az ajtón: megmenekültem. Charlie égnek emelte a tekintetét, én pedig felugrottam.

– Jövök! – kiáltottam, miközben Charlie valami olyasmit morgott, hogy „Menj innét!”. Úgy tettem, mintha nem hallottam volna, és rohantam beengedni Edwardot.

Nevetséges mohósággal téptem fel a tőle elválasztó ajtót – és ott állt ő, a személyesen nekem rendelt csoda.

Az eltelt idő nem változtatott azon, milyen ellenállhatatlanok számomra arcának tökéletes vonásai, és biztos voltam benne, hogy soha nem fogok hozzászokni. Pillantásom végigpásztázott sápadt, fehér arcán: szögletes állán, ajka lágyabb, épp mosolyra húzódó görbületén, egyenes orrán, élesen kiugró járomcsontján, homloka sima márvány síkján, melyet most részben eltakart esőtől elsötétült, bronzszínű haja.

A szemét hagytam utoljára, mert tudtam: ha egyszer belenézek, alighanem elveszítem gondolataim fonalát. Edward távol ülő szemének a színe, mint a folyékony arany, és sűrű, fekete szempillák keretezték. Ha elmerültem benne, mindig valami egészen furcsa

érzés fogott el – mintha a csontom hirtelen szivaccsá puhulna. Egy kicsit szédültem is, de ez attól is lehetett, hogy elfelejtettem lélegzetet venni. Már megint.

A világ bármelyik férfi modellje eladta volna a lelkét egy ilyen arcért. Persze lehet, hogy pont ez is volna az ára: a lelke.

De nem, ezt mégsem hiszem. Már attól is büntudatom támadt, hogy egyáltalán eszembe jutott, és mint már annyiszor, most is örülhettem, hogy én vagyok az egyetlen, akinek minden gondolata rejtély Edward számára.

A kezéért nyúltam, és felsóhajtottam, amikor hideg ujjai megtalálták az enyémeiket. Az érintésétől mindig valami furcsa megkönnyebbülés fogott el – mintha addig fájt volna valamim, és ez a fájdalom hirtelen megszűnne.

– Szia! – Elmosolyodtam, mert olyan kevésbé illett ez a hétköznapi üdvözlés ahhoz, amit éreztem.

Edward fölemelte összefonódott kezünket, hogy a kézfejjével megsimogassa az arcomat.

– Hogy telt a délutánod?

– Lassan.

– Az enyém is.

Odahúzta a csuklómát az arcához, a kezünk még mindig egymásba kulcsolódott. Lehunyta a szemét, miközben orra a csuklóm bőrére súrolta, és csukott szemmel, lágyan elmosolyodott. Élvezi a bor bukéját, de ellenáll a kísértésnek, hogy meg is kóstolja – így fogalmazta meg egyszer, hogy mi játszódik le benne ilyenkor.

Tudtam, hogy a vérem illata – ami neki mindenki másénál sokkal édesebb volt, ahogy egy alkoholistát is jobban vonz a bor szaga, mint a vize – égető szomjúságot támaszt benne, és azt is tudtam, mennyire szenved ettől a szomjúságtól. De most már nem

igyekezett távol tartani magától, mint régebben. Csak ködösen sejthettem, milyen titáni erőfeszítésre van szüksége ehhez az egyszerű mozdulathoz.

Elszomorított, hogy ilyen keményen kell küzdenie önmagával a kedvemért. Azzal vigasztaltam magam, hogy már nem sokáig okoz nekik ilyen szenvedést.

Aztán hallottam, hogy Charlie közeledik dübörgő léptekkel – ezzel szokta Edward tudtára adni, hogy nem örül a jelenlétének. Edward szeme felpattant, leeresztette összekulcsolt kezünket, de még mindig nem engedte el az enyémet.

– Jó estét, Charlie! – Edward mindig kifogástalanul viselkedett, bár apám nem szolgált rá erre az udvariasságra.

Charlie morgott valamit válaszképpen, aztán csak állt ott, karba font kézzel. Mostanában kezdte erősen eltúlozni a szülői felügyelet demonstrálását.

– Hoztam még pár jelentkezési lapot – mondta Edward, és átnyújtott egy köteg krémszínű borítékot. A kisujja körül, mint valami gyűrűt, egy tekercs bélyeget viselt.

Felnyögtem. Létezik egyáltalán olyan főiskola, ahova nem adott be velem jelentkezési lapot? És hogyan sikerül mindig találnia valamilyen kiskaput? A legtöbb főiskolán már régen lejárt a jelentkezési határidő.

Elmosolyodott, mintha mégis olvasna a gondolataimban: bár azokat most az arcomról is könnyűszerrel le lehetett olvasni.

– Még mindig van egy-két főiskola, ahol nem járt le a határidő. És egy-két olyan is, ahol indokolt esetben hajlandóak kivételt tenni.

Nem volt nehéz kitalálni, milyen indítékok rejlenek a hajlandóság mögött. Meg azt sem, körülbelül mennyit jelenthet ez dollárban kifejezve...

Savanyú képem láttán Edward felnevetett.

– Akkor kezdhetjük? – kérdezte, és a konyhaasztal felé húzott.

Charlie morgolódva követett bennünket, bár a ma esti programunk ellen aligha lehetett kifogása. Ő is naponta nyaggatott, hogy döntsem már el, melyik főiskolára akarok menni.

Gyorsan lepakoltam mindent a konyhaasztalról, miközben Edward egy ijesztő méretű nyomtatványkupacot rendezgetett. Amikor átraktam az *Üvöltő szeleket* az asztalról a mosogatóra, Edward felvonta fél szemöldökét. Tudtam, mire gondol, de Charlie közbeszólt, még mielőtt Edward megjegyzést tehetett volna.

– Ha már a főiskolai jelentkezésekről van szó, Edward... – kezdte Charlie a szokottnál is morcosabban, mert ha csak tehetne, elkerülte, hogy közvetlenül Edwardhoz beszéljen, így amikor mégis kénytelen volt, az csak tovább fokozta a rosszkedvét. – Bellával az előbb éppen a jövő tanévről beszélgettünk. Te eldöntötted már, hol tanulsz tovább?

Edward rámosolygott Charlie-ra.

– Még nem – felelte barátságosan. – Egy-két helyről már megkaptam az értesítést, hogy fölvettek, de még gondolkodom, melyiket válasszam.

– Na és hová vettek föl? – faggatta tovább Charlie.

– Syracuse-ba... A Harvardra... Dartmouthba... és ma kaptam az értesítést, hogy fölvettek a Délkelet-Alaszakai Egyetemre. – Edward kissé elfordította a fejét, hogy rám kacsintson. Elfojtottam a nevetést.

– A Harvardra? Dartmouthba? – hüledezett Charlie. Hiába próbálta titkolni, látszott, hogy ez azért imponál neki. – Hát ez szép... ez már valami. Na, igen, így az Alaszakai Egyetem... gondolom, számításba se jöhet, amikor a legjobb egyetemekre is mehetnél. Már úgy értem, apád nyilván azt szeretné...

– Carlisle soha nem szól bele a döntéseimbe – közölte Edward higgadtan.

– Hmm...

– Sose fogod kitalálni, mi történt, Edward – pislogtam ártatlanul, és én is beszálltam a játékba.

– Mi történt, Bella?

A mosogatón heverő, vaskos boríték felé böktem.

– Az előbb kaptam meg az értesítést, hogy engem is fölvettek az Alaszakai Egyetemre.

– Gratulálok! – Elvigyorodott. – Micsoda véletlen!

Charlie szeme összeszűkül, dühös pillantása ide-oda járt ketőnk között.

– Na jó – morogta egy perccel később. – Megyek, megnézem a meccset. Nem elfelejteni: fél tíz!

Általában ezzel a figyelmeztetéssel szokott magunkra hagyni bennünket.

– Hogyan, Apu? Mintha néhány perce még arról beszéltünk volna, hogy mostantól szabad vagyok...

Felsóhajtott.

– Rendben. Oké, akkor fél tizenegy. Iskolanapokon a takarodó továbbra is érvényben van.

– Bella nincs többé szobafogságban? – kérdezte Edward. Bár tudtam, hogy nem igazán meglepetés számára a dolog, a hangjából kicsendülő izgalom őszintének tűnt.

– Feltételesen – helyesbített Charlie összeszorított foggal. – És ez mért érdekel téged?

Csúnyán néztem apámra, de nem vette észre.

– Egyszerűen csak jó tudni – mondta Edward. – Alice alig várja, hogy akadjon valaki, aki elmegy vele vásárolgatni, és gondolom,

Bellának is hiányoznak már a nagyvárosi fények – tette hozzá, és rám mosolygott.

– Nem! – hördült föl Charlie, és az arca bíborvörös lett.

– De Apu! Mi baj van?

Charlie alig bírta kipréselni a szavakat a fogai közül.

– Most nem mehetsz Seattle-be!

– Tessék?

– Mondtam neked, mit olvastam az újságban. Valami banda sorra gyilkolja ott az embereket, és szó sem lehet arról, hogy te Seattle közelébe menj, értve vagyok?

Fintorogtam.

– Apu, szerintem nagyobb a valószínűsége, hogy belém csap a villám, mint hogy pont azon az egy napon, amikor Seattle-be megyek...

– Nem, teljesen igaza van Charlie-nak – szakított félbe Edward.

– Nem is Seattle-re gondoltam, hanem Portlandre. Én sem akarom, hogy Bella Seattle-be menjen. Hát persze, hogy nem!

Hitetlenkedő pillantást vetettem rá, de nem figyelt rám: Charlie újságját tartotta a kezében, és elmerülten tanulmányozta a címlapot.

Biztos csak apám kedvében akar járni, gondoltam. A legelvetemültebb emberi lény sem tehet bennem kárt olyankor, amikor Alice és Edward mellett van. Még a gondolat is nevetséges.

Edward sikerrel járt. Charlie egy pillanatra rámeredt, aztán vállat vont.

– Rendben.

Azzal sietősen elvonult a nappaliba – talán nem akart lemaradni a kezdő sípszóról.

Megvártam, amíg Charlie bekapcsolja a tévét, nehogy meghallja, amit mondok.

– Mi a... – kezdtem volna.

– Mindjárt – intett le Edward, föl se nézve az újságból. Még mindig a címdalt olvasta, de közben odatolta nekem az első jelentkezési lapot.

– Szerintem ennél is használhatod az eddigi esszéidet. Ugyanazok a kérdések.

Charlie alighanem még mindig fülel – gondoltam. Fölsóhajtottam, és kezdtem kitölteni a szokásos rubrikákat: név, cím, szociális helyzet... Néhány perccel később felnéztem, de Edward akkor éppen elgondolkodva bámult kifelé az ablakon. Amikor újra a kérdőív fölé hajoltam, szemembe ötlött, amit eddig nem vettem észre: az iskola neve a lap tetején.

Felhorkantam, és eltoltam magamtól a lapokat.

– Mi van, Bella?

– Ezt nem gondolhattad komolyan, Edward! Dartmouth?

Edward fogta a félrelökött jelentkezési lapot, és szelíden újra elém tette.

– Szerintem tetszene neked New Hampshire – mondta. – Van ott egy csomó érdekes esti kurzus az én számomra, az erdő pedig mindössze egy macskaugrásnyira van a várostól, ami fontos szempont a magunkfajta lelkes kirándulóknak. Gazdag és változatos vadállomány... – Csibészes, féloldalas mosolyra húzta a száját – tudta, hogy ennek a mosolynak nem tudok ellenállni.

Mély lélegzetet vettem.

– Megengedem, hogy visszafizesd nekem a kölcsönt, ha ez megnyugtát! – ígérte. – Ha akarod, még kamatot is számítok!

– Mintha egyáltalán fölvennének valami óriási összegű vesztegetés nélkül! Vagy ez is része a kölcsönnek? Egy új, Cullen-szárny az egyetemi könyvtárnak? Uhh. Mért kell ezt a beszélgetést újra lefolytatnunk...

– Megtennéd, hogy egyszerűen kitöltöd azt a jelentkezési lapot? Ha jelentkezel, az még nem kötelez semmire.

Fölszegttem az állam.

– Tudod mit? Nem hiszem, hogy ki fogom tölteni.

A lapért nyúltam, hogy gombóccá gyűrjem, mert úgy könnyebben beletalálok vele a szemétkosárba, de már nem volt ott. Egy pillanatig meredten bámultam az üres asztallapra, aztán Edwardra néztem. Nem vettem észre, hogy megmoccant volna, de a jelentkezési lap alighanem már ott lapult a dzsekije zsebében.

– Mit forgatsz a fejedben? – kérdeztem élesen.

– Remekül írom alá a nevedet, jobban, mint te magad. Az esszét meg már úgyis megírtad.

– Ez már túlzás, ugye tudod? – suttogtam, mert mi van, ha Charlie mégsem feledkezett meg az egész világról a meccs kedvéért.

– Semmi szükség rá, hogy máshová is jelentkezsem, ha már felvetek Alaszkába. Az első félévi tandíjat majdnem ki is tudom fizetni. Ez is van olyan jó alibi, mint bármi más. Felesleges kidobnunk az ablakon egy rakás pénzt, akárkié is legyen az.

Edward arca megmerevedett. Láttam a szemén, hogy megbántódott.

– Bella...

– Ne kezd újra! Azt én is belátom, hogy el kell játszanom Charlie kedvéért, hogy jelentkezem valamilyen főiskolára, de mind a ketten tudjuk, hogy egyáltalán nem járhatok iskolába jövő ősszel. Hogy egy jó darabig emberek közé sem mehetek.

Meglehetősen hézagosak voltak az ismereteim arról, milyen egy új vámpír első néhány éve. Edward nem ment bele a részletekbe – nem ez volt a kedvenc témája –, de annyit azért tudtam, hogy nem lesz egy leányálom. Az önuralom, úgy tűnt, nem magától jön,

hanem hosszú gyakorlat eredménye. Vagyis szóba se jöhet, hogy ősztől egyetemre járjak, hacsak nem levelező tagozatra.

– Eddig úgy tudtam, még nem döntöttünk a végleges időpont-ról – emlékeztetett Edward lágyan. – Talán kedvedre való lenne egy-két félév valamelyik főiskolán. Sok minden van az emberi életben, amiben még sosem volt részed.

– Majd részem lesz bennük később.

– Csakhogy azok már nem emberi tapasztalatok lesznek. Senki nem kap második esélyt arra, hogy ember legyen, Bella!

Fölsóhajtottam.

– Nagyon észnél kell lennünk az időzítéssel! Veszélyes lehet sokáig halogatni a dolgot.

– Egyelőre még nem fenyeget semmi veszély – erősködött.

Rámeredtem. Még hogy semmi veszély? Ah, hát persze, hogy nem! Mindössze egy szadista vámpír akar bosszút állni a társa haláláért úgy, hogy megpróbál megölni engem, lehetőleg valamilyen lassú és gyötrelmes módon. De hát kit izgat Victoria? És, ah igen, a Volturi – a királyi vámpírcsalád, akiknek valóságos kis hadseregük van vámpír harcosokból –, akik ragaszkodnak hozzá, hogy így vagy úgy, de a szívem záros határidőn belül megszűnjön dobogni, mert emberi lénynek tilos tudnia a létezésükről. Naná. Semmi okom a pánikra.

Igaz ugyan, hogy Alice egyfolytában őrködik – Edward nagyon bízik benne, hogy a nővére, aki hátborzongató pontossággal látja előre a jövőt, idejében figyelmeztet bennünket, ha veszély közelít –, de még így is örültség kockáztatni.

Ráadásul ebben a vitában egyszer én már győztem. Legutóbb abban maradtunk, hogy az átváltoztatásomra valamikor az érettségi után kerül sor – addig pedig mindössze pár hét volt hátra.

A gyomrom összeszorult, amikor hirtelen ráébredtem, milyen rövid ez a hátralévő idő. Erre a változásra természetesen feltétlenül szükség volt – csak ennek segítségével érhettem el azt, amire mindennél jobban vágytam –, de közben teljes tudatában voltam, hogy Charlie ott ül a másik szobában, és élvezzi a meccset, mint minden este. És hogy Renée, az anyám, messze innét, a napfényes Floridában mindenáron azt szeretné, ha a nyarat a tengerparton tölteném vele és újdonsült férjével. És ott van Jacob, aki pontosan tudni fogja – nem úgy, mint a szüleim –, hogy mi történik, amikor egyszer csak eltűnök, mert állítólag valami távoli iskolában folytatom a tanulmányaimat. És ha a szüleim nem is fognak gyanút, amikor jó darabig halogatom a hazalátogatást, azzal az ürüggyel, hogy túl sok az útiköltség vagy a tanulnivalóm, vagy hogy megbetegedtem, Jacob akkor is tudni fogja az igazságot.

Ebben a pillanatban minden más fájdalom eltörpült a gondolat mellett, hogy mennyire iszonyodni fog tőlem Jacob.

– Bella – mormolta Edward, és az arca megrándult, amikor leolvasta az enyémről a fájdalmat és a szorongást. – Nem olyan sürgős a dolog. Én nem engedem, hogy akár egy hajad szála is meggörcsüljön! Addig vársz, ameddig csak akarsz.

– De nekem sürgős – suttogtam halványan mosolyogva, és megpróbáltam tréfával elútni a dolgot. – Szeretnék már én is szörnyeteg lenni.

Edward összeszorította a fogát.

– Nem tudod, mit beszélsz – sziszegte. Hirtelen kettőnk közé dobt a ázott újságot, és rábökött a szalagcímre az első oldalon.

**EGYRE TÖBB HALÁLOS ÁLDOZAT
A RENDŐRSÉG ATTÓL TART, HOGY EGY GYLKOS BANDA
GARÁZDÁLKODIK SEATTLE-BEN**

– Mi köze ennek bármihez is?

– Egy szörnyeteg nem tréfadolog, Bella.

Újra a címoldalra pillantottam, aztán Edward kemény arcára.

– Egy... vámpír lenne a tettes? – suttogtam.

Elmosolyodott, de a szeme komor maradt.

– Meglepődnél, Bella – mondta halk, hideg hangon –, ha tudnád, hogy az újságjaitokban szereplő borzalmak mögött hányszor rejtőzik a mi fajtánk. Könnyű kikövetkeztetni a tényekből, ha az ember tudja, mit keressen. Ezek az információk itt arra utalnak, hogy egy újszülött vámpír garázdálkodik Seattle-ben. Aki még vad, vérszomjas és fékezhetetlen. Amilyenek mindnyájan voltunk kezdetben.

Az újságra meredtem, hogy ne kelljen Edward szemébe néznem.

– Pár hete mi is figyelemmel kísérjük az eseményeket. Az összes árulkodó jel, a valószínűtlen eltűnések, valamennyi gyilkosságot éjszaka követik el, a kapkodva elrejtett holttestek, és hogy semmiféle más nyom nincsen... ez mind arra utal, hogy egy vadonatúj vámpír lehet a tettes. És úgy fest, senki nem vállal felelősséget az új csapattagért... – Mély lélegzetet vett. – Hát, ez mindenesetre nem a mi problémánk. Ügyet se vetnénk rá, ha nem itt történe a közvetlen közelünkben. Mert különben egészen mindennapos eset. A szörnyetegek létezésének szörnyű következményei vannak.

Megpróbáltam nem odanézni az áldozatok nevére, de szinte kiugrottak a nyomtatott szövegből. Annak az öt embernek a neve, akiknek az élete véget ért, akiket most gyászol a családjuk. Egészen más volt itt olvasni a nevüket, mint csak úgy általában, elvontan gondolni a gyilkosságokra. Maureen Gardiner, Geoffrey Campbell, Grace Razi, Michelle O'Connell, Ronald Albrook. Emberek,

akiknek szüleik voltak és gyerekeik, barátaik és háziállataik, munkájuk és reményeik, terveik és emlékeik és jövőjük...

– De énvelem nem így lesz – suttogtam, félig magamnak. – Mert te nem engeded. Különben is, mi a Déli sarkon fogunk lakni.

Edward felhorkant, és ezzel megtört a feszültség.

– Pingvinek? Pompás lesz!

Remegő hangon felnevettem, és lepöcköltem az újságot az asztalról, hogy ne is lássam azokat a neveket; nagyot puffant a linóleumon. Hát persze, Edward a vadászati lehetőségeket is számításba veszi... Ő és „vegetáriánus” családja az emberélet védelmében inkább nagyragadozókra vadászva jutottak élelemhez.

– Akkor marad Alaszka, ahogy elterveztük. Csak nem Juneau, hanem valami isten háta mögötti hely, kinn a vadonban, ahol csak úgy nyüzsögnek a grizzlymedvék...

– Így már jobb – ismerte el Edward. – Ott ráadásul jegesmedve is akad. Azok legalább komoly ellenfelek. És a farkasok is jó nagyra nőnek.

Elnyílt a szám, és élesen, sziszegve áradt a tüdőmből a levegő.

– Mi baj van? – kérdezte Edward zavartan. De mielőtt felelhettem volna, a zavar eltűnt az arcáról, és az egész teste megfeszült.

– Ah. Nos, felejtjük el a farkasokat, ha ez a gondolat kellemetlen neked. – A hangja merev volt és kimért.

– Ő volt a legjobb barátom, Edward – motyogtam. Múlt időt használtam, s most ez is fájt. – Hát persze, hogy kellemetlen a gondolat.

– Kérlek, bocsásd meg a tapintatlanságomat – mondta még mindig nagyon kimérten. – Nem kellett volna szóba hoznom.

– Nem történt semmi... – Mereven bámultam ökölbe szorított kezem az asztallapon.

Egy pillanatig mind a ketten hallgattunk, aztán éreztem, ahogy Edward hűvös ujjá az állam alá nyúl, és gyöngéden megpróbálja felemelni az arcom. Az arca most már sokkal szelídebb volt.

– Sajnálom. Komolyan!

– Tudom. Tudom, hogy a kettő nem ugyanaz. Túlreagáltam a dolgot. Csak éppen... szóval épp Jacob járt az eszemben, mielőtt jöttél. – Egy pillanatra elhallgattam. Aranyszín szeme megint sötétebb lett egy árnyalattal, mint mindig, ha kimondtam Jacob nevét.

– Charlie azt mondja – folytattam kérlelően –, hogy Jake nehéz időszakon megy keresztül. Ebben a pillanatban is szenved, és... az egész az én hibám.

– Te semmi rosszat nem tettél, Bella.

Mély lélegzetet vettem.

– Igen, de valahogy helyre kell hoznom, Edward! Ennyivel tartozom neki. Ráadásul Charlie-nak is ez volt az egyik feltétele, hogy...

Míg beszéltem, megváltozott az arca, megkeményedett, szoborzerű lett.

– Nagyon jól tudod: arról szó sem lehet, hogy vérfarkas közelébe menj úgy, hogy nincs ott valaki, aki szükség esetén megvédhet! Márpedig ha közülünk bárki betenné a lábát az ő földjükre, megszegnénk a szerződést. Azt akarod, hogy háború törjön ki miattad?

– Dehogyanis...

– Akkor nincs miért tovább beszélünk erről! – Leeresztette a kezét, elfordult, és szemlátomást azon agyalt, mi másról lehetne beszélgetni. Végül meglátott valamit a hátam mögött, és elmosolyodott, bár a pillantása óvatos maradt.

– Örülök, hogy Charlie feloldotta a házi őrizetet, mert ideje, hogy felkeress egy könyvesboltot! Nem tudom elhinni, hogy már

megint az *Üvöltő szeleket* olvasod. Ne tudod még kívülről az egészet?

– Nem mindenkinek van fotografikus memóriája. . .

– Fotografikus memória ide vagy oda, fel nem foghatom, mit eszel azon a könyvön. A szereplők rettenetes emberek, akik tönkreteszik egymás életét. Nem is értem, hogy lehet egy napon említeni Cathy-t és Heathcliffet olyan párokkal, mint Rómeó és Júlia, vagy Elizabeth Bennet és Mr. Darcy. Ez a könyv nem is a szerelemről szól, hanem a gyűlöletről.

– Neked örökösen bajod van a klasszikusokkal – fakadtam ki.

– Talán mert nekem nem imponál valami csak azért, mert régi. – Elmosolyodott, elégedetten, hogy sikerült elterelnie a gondolataimat Jacobról. – De tényleg, miért olvasod el újra meg újra? – A pillantásából valódi érdeklődés sugárzott, ahogy megpróbálta, mint már annyiszor, kiismerni az én bonyolult észjárásomat. Átnyúlt az asztal fölött, és a tenyerébe vette az arcom. – Mi tetszik neked annyira benne?

Őszinte kíváncsisága lefegyverzett.

– Nem is tudom – feleltem. Küszködve szedegettem össze a gondolataimat, mert a pillantása mindig teljesen összezavart. – Azt hiszem, a szerelmük végzetszerűségéhez lehet valami köze. Ahhoz, hogy semmi nem állhat közük – sem Catherine önzése, sem Heathcliff gonoszsága, és végül még a halál sem. . .

Edward elgondolkodott ezen. Egy pillanattal később ingerkedve rám mosolygott.

– Én azért még mindig azt hiszem, jót tett volna a sztorinak, ha a főszereplőknek legalább egyetlen rokonszenves tulajdonságuk lenne.

– Azt hiszem, pontosan ez a lényeg – vitatkoztam. – A szerelmük az egyetlen rokonszenves tulajdonságuk.

– Remélem, neked több eszed van annál, hogy olyan valakibe szeress bele, aki ennyire... rosszakaratú.

– Azzal már kicsit elkéstem, hogy azon törjem a fejem, kibe szeressek bele és kibe ne – mutattam rá. – De azért azt hiszem, a figyelmeztetésed nélkül is elég ügyesen választottam.

Csöndesen nevetgélt.

– Örülök, hogy legalább te így gondold.

– Remélem, neked is lesz annyi eszed, hogy nagy ívben elkerüld az olyan önző nőszemélyeket, mint Catherine. Igazából ő az összes baj okozója, nem Heathcliff.

– Majd ügyelek – ígérte.

Fölsóhajtottam. Nagyon ügyesen csinálta: sikerült teljesen elte-relnie a figyelmemet a Jacob-kérdésről.

A kezem a kezére tettem, nehogy elvegye az arcomról.

– Muszáj találkoznom Jacobbal.

Lehunyta a szemét.

– Nem.

– Igazából egyáltalán nem veszélyes – győzködtem könnyörögve.
– Több napot is eltöltöttem La Pushban az egész falkával, és soha nem történt semmi.

De elkövettem egy hibát: a végén megbicsaklott a hangom, mert még be sem fejeztem az utolsó fél mondatot, amikor már rádöb-bentem, hogy hazudok. Nem igaz, hogy semmi nem történt. Egy emlékkép villant: egy hatalmas, sűrű farkas ugrani készül, rám vicsorítja éles, törhegyes fogait. Még most is megizzadt a tenyerem az akkor érzett rémülettől.

Edward hallotta, hogy a szívem feldübörög, és bólintott, mintha hangosan is beismertem volna, hogy az előbb hazud-tam.

– A vérfarkasok teljesen kiszámíthatatlanok. Megtörténhet, hogy megtámadják a közelükben lévő embert. Sőt, néha meg is ölik.

Tiltakozni akartam, de újabb emlékkép villant. Láttam magam előtt Emily arcát, amely valaha gyönyörű lehetett. Ezt a fiatal arcot három sötét sebhely csúfította el, amely lefelé húzta a jobb szeme sarkát, a száját pedig féloldalas, komor grimaszba torzította.

Edward mogorva, de diadalmas arccal várta, hogy megtaláljam a hangomat.

– Te nem ismered őket – suttoztam.

– Jobban ismerem őket, mint hinnéd. Én már legutóbb is itt voltam.

– Legutóbb?

– A farkasokkal nagyjából hetven évvel ezelőtt kereszteltük először egymás útját... Éppen csak letelepedtünk Hoquiam közelében. Alice és Jasper akkor még nem csatlakozott hozzánk. Mi többen voltunk, mint ők, de csak egy hajszálon múltott, hogy nem verekedtünk össze, Carlisle közbelépett. Sikerült meggyőznie Ephraim Blacket, hogy képesek leszünk békében élni egymás mellett, és így végül fegyverszünetet kötöttünk.

Jacob dédapjának a nevére megrezzentem.

– Mi azt hittük, ez a vérvonal kihalt Ephraimmal – mormolta Edward, mintha magában beszélne. – Hogy nem öröklődött tovább az a fura mutáció, ami lehetővé teszi az átváltozást... – Hirtelesen elhallgatott, és vádlón meredt rám. – A balszerencsére való hajlamod napról napra erősödik. Tisztában vagy velem, hogy a halálos veszély iránti kielégíthetetlen vonzalmad olyan erős, hogy a kihalás küszöbéről hoztál vissza egy falkányi mutáns kutyaféleséget? Ha sikerülne palackoznunk a balszerencsédet, valóságos tömegpusztító fegyverre tennénk szert!

A viccelődést elengedtem a fülem mellett, de a feltételezésre, hogy a vérfarkasok visszatérése nekem köszönhető, fölkaptam a fejem – komolyan beszél?

– De hát nem én hoztam őket vissza! Hát nem tudod?

– Mit kéne tudnom?

– Az én balszerencsémnek ehhez az egészhez semmi köze! A vérfarkasok azért jöttek vissza, mert a vámpírok is visszatértek.

Edward rám bámult, és egészen leblokkolt a meglepetéstől.

– Jacob azt mondta, a te családod hozta mozgásba a dolgokat. Azt hittem, már tudod...

Edward szeme elkeskenyedett.

– Úgy, szóval ezt gondolják?

– Edward, de hát ezek tények! Hetven évvel ezelőtt megérkeztek ide, és a vérfarkasok is felbukkantak. Most, amint visszatértek, a vérfarkasok is újra megjelentek. Gondolod, hogy ez pusztavéletlen?

Edward hunyorgott, pillantása megenyhült.

– Carlisle érdekesnek fogja találni ezt az elméletet.

– Méghogy elmélet – csattantam fel.

Egy pillanatig hallgatott, kibámult az esőbe: nyilván azt próbálja megemésztetni, gondoltam, hogy a családja felbukkanása hatalmas kutyákká változtatja a helybélieket.

– Érdekes gondolat, de nem old meg semmit – mormolta egy perccel később. – Szemernyi sem változtat a helyzeten.

Ezt nem volt nehéz lefordítani. Annyit jelentett: nincs barátkozás a vérfarkasokkal!

Tudtam, türelmesnek kell lennem Edwarddal. Nem ok nélkül makacskodik, csak nem érti a helyzetet. Fogalma sem lehet arról, milyen sokkal tartozom Jacob Blacknek – hogy többszörösen is

neki köszönhetem az életemet, és nagy valószínűséggel azt is, hogy sikerült megőriznem az ép elmémet.

Nem szívesen beszéltem senkinek azokról a pokoli hónapokról, különösen Edwardnak nem. Hiszen csak azért hagyott el, mert meg akart menteni, megpróbálta megóvni a lelkemet. Nem ő volt a felelős azért a sok ostobaságért, amit elkövettem a távollétében, sem a fájdalomért, amiben részem volt.

Ő viszont felelősnek tartotta magát.

Úgyhogy nagyon óvatosan kellett megválogatnom a szavaimat.

Fömlálltam, és járkálni kezdtem az asztal körül. Edward kitérte a karját, mire én az ölébe ültem, és odabújtam hideg, szoborszerű melléhez, ő pedig átölelt. A kezét néztem, miközben beszéltem.

– Kérlek, figyelj rám egy pillanatra! Nem pusztá szeszélyből akarom mindenáron meglátogatni egy régi barátomat, ez a dolog annál sokkal fontosabb! Jacob *szenved*. – A hangom megbicsaklott. – Muszáj legalább megpróbálnom segíteni, nem ejt-hetem éppen most, amikor szüksége van rám. Csak azért, mert időnként nem emberi lény... Mert hát ő is mindig ott volt, ha szükségem volt rá, amikor... én magam sem voltam egészen emberi. Te nem tudod, hogy milyen volt az az egész... – Elbizonytalanodtam, merjem-e egyáltalán folytatni, mert Edward karja megfeszült, s a kezét olyan erővel szorította ökölbe, hogy az inak kidagadtak rajta. – Ha Jacob akkor nem segít nekem... nos, akkor nem biztos, hogy lett volna kihez visszajönnöd. Nagyon sokkal tartozom neki, Edward!

Óvatosan felpislogtam az arcába. A szemét lehunyta, a fogát összeszorította.

– Sose bocsátom meg magamnak, hogy elhagytalak – suttogta. – Akkor sem, ha még százezer évig élek.

Rásimítottam a kezemet hideg arcára, és megvártam, amíg felsóhajt, és kinyitja a szemét.

– Te csak azt tetted, amit helyesnek véltél. És biztos, hogy bárkivel, aki nem olyan dilis, mint én, működött volna a dolog. És különben is, most már itt vagy. Egyedül csak ez számít.

– Ha nem hagylak el, most nem akarnád kockára tenni az életedet csak azért, hogy megvigasztalj egy kutyát!

Összerándultam. Azt már megszoktam, hogy Jacob pocskondiázza Edwardot – *vérszívó, pióca, parazita...* De Edward bársonyos hangján a becsmérlő szó sokkal gorombábban hangzott.

– Nem tudom, hogyan fogalmazzak – folytatta Edward komoran. – Mert attól félek, amit mondani fogok, elég kegyetlenül hangzik majd. De egyszer már elveszítettelek, vagy legalábbis azt hittem. Tudom, milyen érzés. És egyszerűen nem tűröm, hogy bármilyen veszélynek kitedd magad!

– Meg kell bíznod bennem. Rendben lesz minden.

Edward arca megint eltorzult a fájdalomtól.

– Kérlek, Bella! – suttogta.

Belefeledkeztem hirtelen felizzó, aranyszín szemébe.

– Mire kérsz?

– Kérlek, tedd meg a kedvemért! Kérlek, ügyelj a biztonságodra! Én megteszek minden tőlem telhetőt, hogy megvédjelek, de nagyon hálás lennék egy kis segítségért.

– Majd igyekszem – dűnnyögtem.

– Sejtet te egyáltalán, mennyire fontos vagy nekem? Van fogalmad róla, mennyire szeretlek? – Szorosabban odavont kemény mellére, állát a fejem búbjára fektette.

Jéghideg nyakához szorítottam az ajkamat.

– Én csak azt tudom, hogy én mennyire szeretlek téged – feleltem.

– Mintha egyetlen csenevész fát hasonlítanál össze egy egész őserdővel!

Égnek emeltem a szemem, de ezt nem láthatta.

– Képtelenség.

Megcsókolta a fejem búbját, és felsóhajtott:

– Vérturkászokról pedig szó sem lehet.

– Ne kezdjük előlről! Találkoznom kell Jacobbal.

– Akkor pedig meg kell akadályozzalak benne.

Ezt úgy mondta, mint akinek ez egyáltalán nem jelent problémát.

És igaza is volt – ebben biztos voltam.

– Majd meglátjuk – blöfföltem azért. – Ő még mindig a barátom!

Kitapintottam Jacob levelét, amely hirtelen ólomsúllyal húzta a zsebemet. Hallottam a hangját, amint elismétli a levélben írottakat, és úgy tűnt, ő is igazat ad Edwardnak – jóllehet, ez a valóságban aligha fordulhatott volna elő.

„De ez nem változtat semmin. Sajnálom.”

2. KIBÚVÓ

SPANYOLÓRA UTÁN SZOKATLANUL FEL VOLTAM DOBVA, és nem csak azért, mert a földkerekség legtökéletesebb lénye fogta a kezemet a menza felé menet, bár ez is szerepet játszott benne.

Talán az is hozzájárult, hogy letöltöttem a büntetésemet, és újra szabad ember voltam.

De talán az egésznek igazából nem is énhozzám volt köze. Talán csak engem is elkapott az iskolát belengő felszabadult hangulat. A tanév a vége felé közeledett, a levegőben valamiféle boldog izgalom vibrált, elsősorban a végzősök körül.

A szabadság olyan közel volt már, hogy szinte tapintani, ízlelni lehetett. A szemétkosarokból kidagadtak az iskolai évkönyvekkel, osztálygyűrűkkel és ballagási meghívókkal kapcsolatos szórólapok. A menza falán egymást érték a különféle közlemények, hogy mikor jár le az érettségi talárok, kalapok és a rájuk való bojt megrendelésének határideje. Neonfényként rikító reklámok árleszállításról tudósítottak, és ott virítottak a megüresedő iskolai tisztségekért

kampányoló alsóévesek hirdetésményei, no meg az ominózus ballagási bál rózsakoszorúval ékes plakátja. A nagy multság a következő hét végén volt esedékes, de megeskettem Edwardot, hogy többé nem kell átélnem ezt a megpróbáltatást. Végére is, ebben az emberi élményben egyszer már volt részem...

Nem, mégiscsak a saját, személyes szabadságom dob fel enyhyre. Az iskolaév vége nekem nem akkora öröm, mint a többieknek. Sőt, ami azt illeti, ha csak eszembe jutott, a hányinger kerülgetett az idegességtől. Megpróbáltam inkább nem gondolni rá.

Csakhogy nem volt könnyű, mert mindenhol mindenki erről beszélt.

– Elküldted már a ballagási meghívókat? – kérdezte Angela, amikor letelepedtünk az asztalhoz. Világosbarna haját nem simára fésülve viselte, mint szokta, hanem laza lófarakba kötötte, és a szemében valami lázas fény csillogott.

Alice és Ben is ott ült már Angela két oldalán. Ben elmélyülten tanulmányozott valami képregényt, a szemüvege keskeny orra hegyére csúszott. Alice úgy mérte végig unalmas, farmerből és pólóból álló öltözékemet, hogy zavarba jöttem. Valószínűleg azt forgatja a fejében, hogy megint kiöltöztet, sóhajtottam magamban. Nagyon bökte a csőrét, hogy engem egyáltalán nem érdekel a divat. Szíve szerint mindennap ő öltöztetett volna – sőt, talán napjában többször is –, mint valami óriási, háromdimenziós papírbabát, ha hagyom.

– Nem én – feleltem Angelának. – Minek? Renée úgylis tudja, mikor érettségizem. Másnak meg kinek küldjek?

– Na és te, Alice?

Alice elmosolyodott.

– Én már elkészültem velük.

– De jó neked! – Angela felsóhajtott. – Anyámnak van vagy ezer unokatestvére, és ragaszkodik hozzá, hogy mindegyiknek küldjek, és ráadásul kézzel címezem meg az összes borítékot. Tuti, hogy görcsöt kap a kezem, mire végzek. Már előre félek tőle, de muszáj lesz nekilátnom.

– Majd én segíték – ajánlkoztam. – Mármint ha nem bánod, hogy olyan ronda a kézírásom.

Charlie-nak ez tetszeni fog, gondoltam. A szemem sarkából láttam, hogy Edward elmosolyodik. Nyilván neki is tetszik a dolog – miért is ne tetszene? Így teljesítem Charlie feltételeit, miközben szó sem esik vérfarkasokról...

Angela szemlátomást megkönnyebbült.

– Hát ez nagyon rendes tőled. Mikor jöjnek át? Bármikor jó, amikor neked megfelel.

– Igazából inkább én mennék át hozzátok, ha nem baj, eleget ültem otthon, torkig vagyok. Tegnap este Charlie feloldotta a szobafogságot – közöltem a jó hírt vigyorogva.

– Tényleg? – Angela mindig szelíd barna szeme felragyogott az izgalomtól. – Nem azt mondtad, hogy életfogytiglan?

– Én is meglepődtem. Azt hittem, hogy legalább a sulit be kell fejeznem, mielőtt Charlie elenged.

– Hát ez klassz. Ezt meg kell valahogy ünnepelni.

– Fogalmad sincs, milyen jól hangzik!

– Mit csináljunk? Mit csináljunk? – morfondírozott Alice, és az arca felragyogott, ahogy gondolatban számba vette a lehetőségeket. Alice ötletei nekem többnyire túl nagyszabásúak, és láttam a szemén, hogy most sem adja alább – máris beindult, s csak idő kérdése, hogy túlzásokba essen.

– Bármit is forgatsz a fejedben, Alice, az biztos, hogy *annyira* azért nem vagyok szabad.

– Az ember vagy szabad, vagy nem, nem igaz? – erősködött Alice.

– Azt hiszem, azért a szabadságomnak megvannak a határai, például aligha terjed túl az amerikai kontinensen.

Angela és Ben fölnevettek, Alice viszont elhúzta a száját: láttam az arcán, hogy nagyon csalódott. De azért nem adta fel.

– Szóval akkor mit csinálunk ma este? – kérdezte.

– Semmit. Szerintem várjunk egy-két napot, hogy Charlie tényleg komolyan gondolta-e. Különben is, holnap iskola...

– Jó, akkor majd a hétfvégén bulizunk. – Alice lelkesedését nem olyan könnyű lelohasztani.

– Persze – hagytam rá, remélve, hogy ezzel megbékül. De megfogadtam, hogy semmilyen rendhagyó programba nem hagyom bele-rángatni magam: Charlie-val jobb csínján bánni. Hadd lássa előbb, milyen érett és megbízható vagyok, aztán esetleg előrukkolhatok valami különleges kéréssel.

Angela és Alice kezdte sorra venni a lehetőségeket: később Ben is félretette a képregényét, és csatlakozott a társalgáshoz. Nekem közben elkalandozott a figyelmem. Bármilyen furcsa, rá kellett döbennem, hogy a szabadság már korántsem tölt el akkora örömmel, mint akár egy perccel ezelőtt is. Míg Alice-ék izgatottan megvitatták, mi mindent csinálhatnánk Port Angelesben, esetleg Hoquiamben, rajtam egyre jobban erőt vett a rosszkedv.

Nem tartott soká, amíg rájöttem, mi okozza a nyugtalanságomat.

Amióta elbúcsúztam Jacob Blacktól a házuk mögötti erdőben, egy gyötrő emlékkép kísértett. Rendszeresen felrémlt az agyamban, mintha valami idegesítő ébresztőóra csörgött volna fél

óránként: ilyenkor semmi mást nem láttam, mint Jacob fájdalomtól eltorzult arcát. Ez volt a legutolsó emlékem róla.

Amikor újra rám tört ez a nyugtalanító vízió, már pontosan tudtam, miért nem élvezem visszanyert szabadságom. Mert ez a szabadság nem volt teljes.

Igaz, most már oda mehettem, ahová csak akartam – kivéve La Pushba. Bármit tehettem – kivéve azt, hogy meglátogassam Jacobot. Az asztalra szegezett szemmel töprengtem. Kell lennie valamilyen köztes megoldásnak...

– Alice, mi baj van? Alice!

Angela hangja riasztott fel a gondolataimból. Angela ide-oda mozgatta a kezét Alice arca előtt, aki üres, ködös tekintettel meredt maga elé. Én viszont jól ismertem már ezt az arckifejezést – a puszta látványtól is azonnal belém hasított a vakrémület. Az üres tekintet arról árulkodott, hogy Alice olyasmit lát, ami nagyon más, mint a minket körülvevő menzai jelenet, de ami a maga nemében ugyanolyan valóságos az ő számára. Valami, ami még csak ezután fog bekövetkezni, valami, ami hamarosan megtörténik. Éreztem, hogy minden vér kifut az arcomból.

Aztán Edward felnevetett, természetesen és felszabadultan. Angela és Ben feléje fordult, de én le nem vettem a szemem Alice-ről, aki hirtelen összerезzent, mintha valaki bokán rúgta volna az asztal alatt.

– Mi az, Alice, egy kis ebéd utáni szunyókálás? – ugratta Edward.

Alice közben magához tért.

– Bocsánat, azt hiszem, elábrándoztam egy kicsit.

– Jól tetted. Én is szívesebben ábrándoznék, mint hogy végigüljek még két órát – mondta Ben.

Alice újra bekapcsolódott a beszélgetésbe, élénkebben, mint az előbb – egy kicsit talán túlságosan is élénken. Kiszúrtam, hogy egyetlen másodpercre találkozik a pillantása Edwardéval, de a következő pillanatban már megint Angelára nézett, és senki nem vett észre semmit rajtam kívül. Edward nem csatlakozott a társalgáshoz, némán, szórakozottan játszadozott egy hajfürtömmel.

Alig vártam, hogy megkérdezhessem Edwardtól, mit látott Alice, de a délután során egyetlen percre sem sikerült kettesben maradnunk.

Ez furcsa volt, mintha szántszándékkal intézte volna így. Amikor befejeztük az ebédet, Edward bevárta Bent, hogy valami házi dolgozatról kérdezősködjön, amelyről tudtam, hogy már régen megcsinálta. És az órák közti szünetben is mindig lógott rajtunk valaki, pedig általában ilyenkor sikerült egyedül maradnunk. Amikor az utolsó óra után kicsöngettek, Edward éppenséggel Mike Newtonnal elegyedett szóba, és a parkolóba menet is hozzáigazította a lépteit. Én is ott kocogtam a nyomukban, mert Edward magával vonszolt.

Zavartan hallgattam, ahogy Mike válaszolgat Edward szokatlannul barátságos kérdéseire. Úgy tűnt, Mike-nak valami problémája akadt a kocsijával.

– ...pedig most cseréltem benne aksit – mondta éppen. Gyors pillantást vetett maga elé, aztán óvatosan megint Edwardra pislogott. Szemlátomást nem értette a helyzetet, mint ahogy én sem.

– Talán a vezetékek – vetette fel Edward.

– Lehet. Igazából nem sokat értek az autókhoz – ismerte be Mike. – Valakivel át kéne nézetnem, de Dowlingékat én nem bírom megfizetni.

Már kinyitottam a számat, hogy javasoljam neki az én szerelőmet, de aztán be is csuktam. Az én szerelőmnek mostanában

nagyon sok a dolga – túlságosan elfoglalja, hogy óriásfarkasként rohagáljon.

– Én értek hozzá valamicskét, ha akarsz, megnézhetem, hogy mi baja – ajánlkozott Edward. – Csak előbb még hazavinném Alice-t meg Bellát.

Mike is, én is leesett állal bámultunk rá.

– Hát... kösz! – motyogta Mike, amikor végre szóhoz jutott a meglepetéstől. – De most mennem kell melózni. Talán majd más-kor.

– Amikor csak akarsz.

– Viszlát! – Mike bemászott a kocsijába, és közben hitetlenkedve csóválta a fejét.

Edward Volvója mindössze kétautónyira állt Mike kocsijától.

– Hát ez meg mi volt? – hüledeztem, amikor Edward kitérte előttem az utasoldali ajtót.

– Csak segítőkész akartam lenni – vont vállat Edward.

Amint beültünk a kocsiba, Alice nyomban fecsegni kezdett a hátsó ülésen.

– Annyira azért nem vagy jó szerelő, Edward! Legalább kérd meg Rosalie-t, hogy vessen egy pillantást arra a kocsira ma este. Csak hogy ne égesd nagyon magad, ha Mike mégis megkérne rá, hogy segíts neki. Nahát, igazán szeretném látni a képét, amikor helyetted Rosalie állít be hozzá autót szerelni! Á, ez nem jó ötlet. Rosalie el-vileg ugyebár az ország másik felében jár éppen egyetemre. Milyen kár! Bár lehet, hogy Mike kocsijával még te is elboldogulsz. Viszont egy jó olasz sportkocsi finomhangolása, na látod, az már magas lenne neked! És, jut eszembe, ha már Olaszországról beszélünk, meg a sportkocsiról, amit ott loptam, még tartozol nekem egy sárga Porschével. Nem is tudom, akarok-e karácsonyig várni...

Egy perc múltán már oda se figyeltem rá, Alice csacsogása háttérzűmmögéssé olvadt. Türelmesen várahoztam.

Úgy vettem észre, Edward mindenáron megpróbál kitérni a fagatázásom elől. Annyi baj legyen! Rövidesen úgyis kettesben leszünk. Az egész csak idő kérdése.

Erre szemlátomást Edward maga is ráébredt. Alice-t szokás szerint kitette Cullenék kocsihajójánál, bár ekkor már azon se csodálkoztam volna, ha egészen az ajtóig viszi, és be is kíséri.

Amikor kiszállt, Alice gyors, éles pillantást vetett Edwardra, de a kedvesem nem zavartatta magát.

– Hát akkor viszlát – mondta. És aztán alig észrevehetően bólintott. Alice sarkon fordult, és eltűnt a fák közt.

Edward némán megfordult a Volvóval, és elindult Forks felé. Én meg csak vártam, vajon szóba hozza-e a dolgot. Nem tette, és ettől ideges lettem. Mit láthatott Alice? Valami olyasmit, amit Edward nem akar elmondani nekem. Próbáltam kitalálni, vajon miért titkolózik. Talán jobb, ha felkészülök mindenre, mielőtt rákérdezek, nehogy hisztérikusan reagáljak, és Edward azt higgye, nem tudok megbirkózni a helyzettel, bármi legyen is az.

Így hát mindketten hallgattunk, míg csak a házunk elé nem értünk.

– Holnapra nincs sok lecke – jegyezte meg Edward.

– Aha – helyeseltem.

– Mit gondolsz, Charlie haragudna, ha most bemennék?

– Nem hiszem. Reggel sem kapott idegrohamot, amikor értem jöttél.

De azért le mertem volna fogadni, hogy Charlie rögtön morcos lesz, ha itt találja Edwardot, amikor hazaér. Talán valami extra finomat kellene főznöm ma vacsorára...

Amint beléptünk az ajtón, felmentem az emeletre. Edward követett, a szobámban rögtön ledőlt az ágyra, és kibámult az ablakon, mintha észre se venné a nyugtalanságomat.

Elraktam a táskámat, és bekapcsoltam a számítógépet. Volt egy e-mailem anyámtól, amelyre még nem válaszoltam, márpedig ő hajlamos pánikba esni, ha sokáig kések a válasszal. Miközben vártam, hogy végelgyengüléshez közelítő gépem életre keljen, az ujjaimmal nyugtalan staccatókat doboltam az asztalon.

A következő pillanatban Edward keze rásimult az enyémre, s megfékezte ujjaimat.

– Mintha egy kissé idegesek lennénk ma – mormolta.

Fölnéztem, hogy megdobjam valami gúnyos megjegyzéssel, de az arca közelebb volt hozzám, mint gondoltam. Aranyszín szeme csak úgy izzott, alig egyujjnyira az enyémtől, hűvös lélegzete nyitott ajkamat legyezte: szinte az illatát is éreztem a nyelvemen.

Hirtelen megfeledkeztem a szellemeskedésről. Még a tulajdon nevemre sem emlékeztem.

Edward nem hagyott rá időt, hogy magamhoz térjek.

Ha rajtam múlik, az idő legnagyobb részét azzal töltöm, hogy Edwarddal csókolózom. Még soha életemben nem éreztem ahhoz hasonlót, mint amikor hűvös ajka – kemény, mint a márvány, mégis oly gyöngéd! – együtt mozgott az enyémmel.

De sajnos, ez csak ritkán adatott meg.

Úgyhogy meglepődtem, amikor Edward beletúrt a hajamba, és magához vont. A karom a nyakára kulcsolódott, és azt kívántam, bárcsak erősebb lennék – olyan erős, hogy fogva tartsam, ameddig csak akarom. Egyik keze végigsiklott a hátamon, hogy még erősebben szorítson kőkemény mellkasához. Még a pulóverén keresztül is éreztem, milyen hideg a bőre, és összeborzongtam – az örömtől

borzongtam, a boldogságtól, de megérezte, és válaszul lazított a szorításán.

Tudtam, körülbelül három másodpercem van, mielőtt felsóhajt, hirtelen eltol magától, és valami olyasmit talál mondani, hogy ma délutánra érjem be ennyi életveszéllyel. Hogy legalább ezeket az utolsó másodperceket a lehető legjobban kiélvezzem, még szorosabban hozzápréselődtem, a testem valósággal beleolvadt az övébe. A nyelvem hegyével végigsimítottam alsó ajkának ívén: hibátlanul sima volt, mintha lecsiszolták volna, és az íze...

Edward eltolta az arcomat, a kezemet könnyedén lefejtette a nyakáról – valószínűleg nem is érzékelte, hogy teljes erőmből szorítom.

Mély torokhangon, halkán felnevetett. A szeme ragyogott a visszafojtott izgalomtól.

– Jaj, Bella! – sóhajtotta.

– Mondhatnám, hogy sajnálom, de nem mondanék igazat.

– Én pedig mondhatnám, hogy sajnálom, hogy te nem sajnálsz, de ez sem lenne igaz. Talán jobb lesz, ha most szépen leülök az ágyra.

Mély lélegzetet vettem: egy kicsit szédültem.

– Ha gondolsz, hogy feltétlenül szükséges...

Csibészesen elmosolyodott, és kibontakozott az ölelésemből.

Néhányszor megráztam a fejem, hogy kicsit kitisztuljon, és visszafordultam a számítógéphez. Időközben bemelegedett, és most már szorgalmasan zümmögött. Vagyis hát nem is annyira zümmögött, mint inkább nyöszörgött.

– Mondd meg Renée-nek, hogy üdvözlöm.

– Aha, persze.

Átfutottam Renée e-mailjét, és csak csóváltam a fejemet, milyen örültségeket művelt már megint. Pontosan olyan jól mulattam és

borzongtam tőle, mint amikor először olvastam. Annyira jellemző az anyámra: képes elfeledkezni róla, hogy akkora tériszonya van, mint egy ház, és csak akkor jut eszébe, amikor már hozzá van szíjazva egy ejtőernyőhöz és az oktatójához. Egy kicsit haragudtam Philre, amiért nem akadályozta meg ezt az ejtőernyős kalandot – már majdnem két éve a férje, jobban is ismerhetné. Én biztosan jobban vigyáznék rá. Igaz, én sokkal jobban ismerem.

Idővel el kell engednünk őket, hadd járják a maguk útját, emlékeztetem magamat. Végtére is hagynunk kell, hogy éljék a saját életüket...

Életem legnagyobb részét azzal töltöttem, hogy Renée-re vigyáztam, próbáltam türelmesen eltéríteni az őrült terveitől, és megadóan tűrtem, hogy végrehajtsa azokat, amikről nem sikerült lebeszélnem. Mindig is elnéző voltam az anyukámmal, remekül szórakoztam rajta, egy kicsit talán fölényesen is viselkedtem vele. Számptalan kalamajkába keveredett, és magamban jókat derültem rajta. Kelekótya Renée...

Egyáltalán nem hasonlítottam anyámra. Megfontolt voltam és óvatos. Én voltam a felelősségteljes, a felnőtt. Vagy legalábbis így láttam magam. Ilyennek ismertem.

Most, hogy a vérem még mindig lüktetett Edward csókjától, óhatatlanul eszembe jutott anyám ballépése, amelyik a legnagyobb változást hozta az életébe. Csacsi, romantikus kislányként, épp csak elvégezte a középiskolát, hozzám ment egy férfihoz, akit alig ismert, egy év múlva pedig a világra hozott engem. Nekem ugyan azt hajtogatta, hogy sose bánta meg, hogy én voltam a legnagyobb ajándék, amit az élettől kapott, és mégis: újra meg újra elmondta, valósággal a fejembe verte, hogy értelmes ember nagyon komolyan veszi a házasságot. Hogy aki nem hülye, az először elvégzi az egyetemem,

elindul a pályáján, mielőtt komoly kapcsolatba keveredik. De hiszen tudja ő, bizonygatta, hogy én soha nem leszek olyan meggon-
dolatlan, hebrencs, olyan *vidéki*, mint ő volt...

Összeszorítottam a fogam, és igyekeztem a levelemre koncent-
rálni.

Aztán elolvastam Renée utolsó sorait, és rájöttem, miért halo-
gattam olyan sokáig a választ. *Régen írtál Jacobról. Mit csinál mos-
tanában?*

Ezt a kérdést egészen biztosan Charlie sugallta neki – gondoltam.

Fölsóhajtottam, és gyorsan gépelni kezdtem. A választ beszorít-
tottam két, kevésbé kényes témával kapcsolatos bekezdés közé.

Jacob jól van, gondolom. Mostanában nem
sokat látom: leginkább a barátaival lóg odalenn
La Pushban.

Fanyarul mosolyogva magamban még hozzátettem, hogy Edward
is üdvözlí, aztán a „Küldés” gombra klikkeltem.

Kikapcsoltam a gépet, hátratoltam a székeket az íróasztaltól,
s csak ekkor döbrentem rá, hogy Edward már egy ideje ott áll
mögöttem. Már éppen rá akartam pirítani, amiért a vállam fölött
beleolvasott a levelezésembe, de ekkor rájöttem, hogy egyáltalán
nem figyel rám. Egy lapos, fekete dobozt vizsgálgatott, amelyből
mindenféle drótok kígyóztak elő, olyan összevisszaságban, hogy az
jót nem jelenthetett, bármi volt is ez a bizonyos tárgy. Egy pilla-
nattal később rájöttem, hogy a sztereó lejátszó az, amit Emmett-
től, Rosalie-tól és Jaspertől kaptam a születésnapomra. Teljesen
megfeledkeztem a gardróbszekrényem alján porosodó születésnapí
ajándékaimról.

– Hát ezzel meg mit műveltél?
– Nem akart kijönni a műszerfalból.
– És ezért muszáj volt megkínoznod?
– Tudod, milyen kétbalkezes vagyok. Nem szándékosan okoztam neki fájdalmat.

Megcsóválta a fejét, és teátrálisan kijelentette.

– Megölted!

Vállat vontam.

– Jó, jó...

– Nagyon megsértődnének, ha ezt látnák – mondta. – Nem is olyan nagy baj, hogy idáig házi őrizetben voltál. Gyorsan szerzek egy másikat, mielőtt észrevennék.

– Kösz, de semmi szükségem méregdrága hifire.

– Nem is a te kedvedért akarom pótolni.

Felsóhajtottam.

– Nem sok örököd volt tavaly a születésnap ajándékaidban – fújta egy nagyot, közben egy négyszögletes kartonlappal legyezte magát.

Nem feleltem, mert féltem, hogy elcsuklik a hangom. Az én katasztrófális tizennyolcadik születésnapom – és mindaz, ami utána következett – nos, ez nem olyasmi, amire szívesen emlékeztem, és csodálkoztam is, hogy Edward szóba hozza. Őt még érzékenyebben érintette a dolog, mint engem.

– Tisztában vagy vele, hogy ezek rövidesen lejárnak? – kérdezte, és az orrom alá dugta a kartonpapírt. Egy másik születésnap ajándék volt – repülőjegyre beváltható kupon. Esmétől és Carlisle-től kaptam, hogy meglátogathassam Renée-t Floridában.

Mély lélegzetet vettem.

– Nem – feleltem színtelen hangon. – Igazság szerint el is feledkeztem róluk.

Edward igyekezett vidám, gondtalan képet vágni.

– Hát, ami azt illeti, még van egy kis időnk. A szobafogságodnak vége... és úgyse terveztünk semmit erre a hétvégére, mert azt ugye kerek perccel megtagadtad, hogy elgyere velem a ballagási bálra. – Elvigorodott. – Miért ne ünnepelhetnénk meg így a szabadulásodat?

Leesett az állam.

– Úgy, hogy elmegyünk Floridába?

– Mintha valami olyasmit mondtál volna, hogy az amerikai kontinens határain belül szabadon mozoghatsz.

Gyanakodva meredtem rá, próbáltam rájönni, mi ez az egész.

– Szóval? – unszolt. – Elmegyünk meglátogatni Renée-t vagy sem?

– Charlie ebbe sose fog beleegyezni.

– Charlie nem tilthatja meg, hogy meglátogasd anyádat. Még mindig ő a kijelölt gondviselő.

– Nekem nincsen semmiféle gondviselőm. Felnőtt ember vagyok. Sugárzó mosolyt villantott rám.

– Pontosan.

Hm... Mielőtt kapásból úgy döntöttem volna, hogy nem érdemes összehalézni Charlie-val, átgondoltam a dolgot. Ő nyilván őriöngeni fog – nem azért, mert elmegyek meglátogatni Renée-t, hanem mert Edward is velem jön. Nem fog szóba állni velem hónapokig, és a végén megint szobafogságra ítélt. Határozottan értelmesebb megoldásnak tűnt, ha meg sem említem az utazást. Talán majd néhány hét múlva, esetleg ezt kérhetném érettségi ajándékkul, vagy ilyesmi.

De a gondolatnak, hogy most mindjárt láthatom anyámat, nem csak hetek múlva, nehéz volt ellenállni. Olyan régen láttam Renée-t! És kellemes körülmények között még annál is régebben. Amikor legutóbb találkoztunk Phoenixben, én egy kórházi ágyon

időztem. Amikor pedig legutóbb itt járt Forksban, épp katonai állapotban voltam. Nem túl kellemes emlékeket őrizhet innét.

És talán ha látja, milyen boldogok vagyunk Edwarddal, meggyőzi Charlie-t, hogy legyen egy kicsit engedékenyebb velünk kapcsolatban.

Míg töprengtem, Edward az arcomat tanulmányozta.

Felsóhajtottam.

– Nem, ezen a hétvégén nem lehet.

– Miért nem?

– Nem akarok összeveszni Charlie-val. Várjunk még egy kicsit!

Még csak most bocsátott meg nekem.

Edward összevonta a szemöldökét.

– Szerintem ez a hétvége tökéletes lenne – mormolta.

Megráztam a fejem.

– Majd máskor.

– Tudod, nem te voltál az egyetlen, aki ki se tehetette a lábát ebből a házból – förmedt rám szigorúan.

A gyanakvásom visszatért. Ez a viselkedés egyáltalán nem vallott Edwardra. Mindig fantasztikusan önzetlen: tisztában voltam vele, hogy rettentően elkényeztetet.

– Te mehetsz bárhová, ahová csak akarsz – mutattam rá.

– A külvilág semmit nem jelent számomra, ha nem vagy velem.

Égnek emeltem a szemem ekkora lódítás hallatán.

– Komolyan beszélek – mondta.

– Azért csak lassan a testtel, ami a külvilágot illeti, rendben?

Például kezdhethetnénk egy mozival Port Angelesben.

Felnyögött.

– Mindegy, hagyjuk! Majd később még beszélünk róla.

– Nincs miről beszélünk.

Vállat vont.

– Oké, akkor váltsunk témát – mondtam. Kis híján elfeledkeztem a délutáni aggodalmairól, de nyilván ez volt a szándéka. – Mit látott Alice ebédnél?

Le nem vettem a szemem az arcáról, látni akartam, hogy reagál. Az arckifejezése nyugodt maradt, éppen csak topázsín szeme vált árnyalatnyival ridegebbé.

– Jaspert látta valami idegen helyen, valahol délnyugaton, a régi... családjától nem messze, legalábbis Alice úgy gondolja. Jaspernek állítólag nem áll szándékában visszamenni hozzájuk. – Felsóhajtott. – De Alice-t aggasztja a dolog.

– Ah. – Ez valami egészen más volt, mint amire számítottam. De hát mi sem természetesebb, mint hogy Alice figyeli Jasper jövőjét. Jasper volt Alice lelki társa, másik fele, még ha nem is vállalták a világ előtt olyan hivalkodóan a kapcsolatukat, mint Rosalie és Emmett. – Ezt eddig miért nem mondtad?

– Nem tudtam, hogy észrevetted – felelte. – Különben is, valószínűleg semmi jelentősége az egésznek.

Szóval a képzeletem megint csúnyán elszaladt velem. Vettem egy tökéletesen átlagos délutánt, és addig csavargattam, míg a végén azt hoztam ki belőle, hogy Edward kezét-lábát töri, hogy eltitkoljon előttem valamit. Pszichológushoz kellene járnom.

Lementünk a nappaliba, és nekiláttunk a háziknak, hátha Charlie korábban jön haza, mint szokott. Edward percek alatt végzett. Én hosszasan vacakoltam a matekleckémmel, aztán úgy döntöttem, ideje vacsorát készítenem Charlie-nak. Edward segített, és mint általában, most is undorodva grimaszolt a nyersanyagok láttán – az emberi ételleket némiképpen visszataszítónak találta. Sztroganoff-bélszínt készítettem Swan-nagymama receptje alapján, mert be akartam hízelegni magam Charlie-nál. Nem

tartozik a kedvenceim közé a bélszín, de sejtettem, hogy Charlie örülni fog neki.

Charlie már amúgy is jókedvében volt, amikor hazaért. Még azon se törte magát túlságosan, hogy Edwarddal gorombáskodjon. Edward, mint rendesen, most is kimentette magát, és nem vacsorázott velünk. A nappaliban maradt, ahonnan kiszűrődtek az esti híradó hangjai, de én kételkedtem benne, hogy Edward csakugyan azt nézi.

Miután bekebelezett három adagot, Charlie fölrakta a lábát az üres székre, és elégedetten összefonta karját a hasán.

– Ez remek volt, Bells!

– Örülök, hogy ízlett. Milyen napod volt ma? – Egészen addig minden figyelmét lekötötte az evés, nem is tudtam beszélgetni vele.

– Eléggé eseménytelen. Sőt, ami azt illeti, dögunalmas. A délután nagy részében Markkal kártyáztunk – vallotta be vigyorogva. – Én nyertem, tizenkilenc a héthez. Aztán Billyvel is beszélgettünk telefonon.

Megpróbáltam ugyanolyan szenvtelen képet vágni, mint addig.

– És hogy van?

– Jól, jól. Az ízületei rosszalkodnak egy kicsit.

– Ah. Hát az nem jó.

– Meghívott minket a hétvégére. Arra gondolt, áthívja Clearwater-éket és Uley-éket is. Mondhatni, újrajátsszuk a múltkori partit.

– Uhh... – hangzott zseniális válaszom. De hát mit is mondhattam volna? Edward soha nem engedne el egy ilyen vérfarkaspartira, még szülői felügyelettel sem. Abban sem voltam biztos, nem jelent-e már az is problémát, hogy Charlie olyan sok időt tölt La Pushban. Edward nyilván úgy gondolja, apám nincs veszélyben

odalenn, hiszen az ideje nagy részét Billyvel tölti, aki száz százalékgig emberi lény, nem pedig vérfarkas.

Fölálltam, összeszedtem a tányérokot, de közben nem néztem Charlie-ra. Beraktam az edényeket a mosogatóba, megeresztettem a vizet. Edward hangtalanul felbukkant az oldalamnál, és törlőruhát ragadott.

Charlie felsóhajtott, és egyelőre feladta, de amint kettesben maradunk, visszatér a témára. Feltápászkodott, és elindult a tévé felé, ahogy minden este szokta.

– Charlie – szólalt meg Edward könnyedén.

Charlie megtorpant parányi konyhája kellős közepén.

– Igen?

– Nem tudom, Bella említette-e, hogy a szüleimtől repülőjegyet kapott a születésnapjára, hogy meglátogathassa Renée-t?

Épp egy tányért súroltam, ami menten ki is esett a kezemből. Le-csusszant a mosogatóról, és nagy csörömpöléssel ért padlót. Nem tört el, de mindent és mindenkit befröcskölt mosogatószeres vízzel. Charlie még csak észre se vette.

– Bella...? – nézett rám döbbenten.

Fölszedtem a padlóról a tányért, és közben le nem vettem apám-ról a szemem.

– Aha, így van.

Charlie hangosan nyelt, aztán a szeme elkeskenyedett, ahogy visszafordult Edward felé.

– Nem, nem említette.

– Hmmm – mormolta Edward.

– És ez most miről jutott eszedbe? – kérdezte Charlie keményen.

Edward vállat vont.

– Csak mert rövidesen lejárnak. Esme nagyon megbántódna, ha Bella nem használná fel az ajándékát. Nem mintha valaha is szóba hozta volna.

Hitetlenkedve bámultam Edwardra.

Charlie töprengett egy pillanatig.

– Tényleg jó ötlet lenne meglátogatni anyádat, Bella. Biztos örülne neki. De azért furcsállom, hogy ezt eddig egy szóval sem említetted.

– Megfeledeztem róla – ismertem be.

Charlie szigorúan nézett rám.

– Megfeledezte arról, hogy valaki repülőjegyet ajándékozott neked?

– Mmmm – mormoltam kitérően, és visszafordultam a mosogató felé.

– Ha jól értettem, Edward, azt mondtad, hogy lejárnak – folytatta Charlie. – Hány repülőjegyet vettek Bellának a szüleid?

– Neki csak egyet... és egyet nekem is.

Elejtettem egy újabb tányért, de az most a mosogatóban landolt, úgyhogy nem csapott túl nagy zajt. Így aztán jól hallottam, amint apám hangosan, dühösen kifújja a levegőt. A vér az arcomba szaladt az ingerültségtől és a csalódástól. Miért csinálja ezt Edward? A mosogatószer habjába meredtem, és kezdett elfogni a pánik.

– Erről szó sem lehet – kiabálta Charlie. Se perc alatt dühbe gurult.

– Miért? – Edward hangja tele volt ártatlan csodálkozással. – Az előbb még azt mondta, jó ötlet, hogy Bella meglátogassa az édesanyját!

Charlie mintha nem is hallotta volna.

– Nem mégy vele sehová, ifjú hölgy! – bömbölte. Megfordultam a sarkamon, és láttam, hogy az ujjával felém bök.

Ettől a hangtól mindig azonnal és ösztönösen elfutott a méreg.
– Nem vagyok már gyerek, Apu! És már nem vagyok szobafogságban sem, nem emlékszel?

– De igen, szobafogságban vagy! Ettől a pillanattól kezdve!

– Miért, mit követtem el?

– Mert én azt mondtam!

– Ugye tisztában vagy vele, hogy már nagykorú vagyok, Charlie?

– Amíg az én házamban laksz, azt teszed, amit mondok!

Fagyosan végigmértem.

– Rendben, ha így gondolod. Akarod, hogy már ma este kiköltözzem? Vagy adsz pár napot, hogy összepakoljak?

Charlie képe bíborvörösre gyúlt. Én pedig borzalmasan elszégyelltem magam, amiért már megint kijátszottam ezt az elköltözéskártyát.

Mély lélegzetet vettem, és megpróbáltam higgadtan folytatni.

– Zokszó nélkül viselem a büntetést, ha tényleg tettem valami rosszat, Apu, de azt nem vagyok hajlandó eltérni, hogy pusztán elfogultságból megtilts nekem dolgokat!

Charlie morgott valamit az orra alatt, de összefüggő válaszra nem telt tőle.

– Te is nagyon jól tudod: jogom van meglátogatni Anyut a hétvégén. És nyilván nem lenne semmi kifogásod az ellen, ha Alice-szal vagy Angelával mennék.

– Azok lányok – dörmögte, és rábólintott.

– Az is zavarna, ha Jacobot vinném magammal?

Csak azért említettem éppen Jacobot, mert tudtam, hogy apám mennyire kedveli, de tüstént meg is bántam: a név hallatán Edward olyan erővel harapta össze a fogát, hogy hallottam a csattanást.

Apám igyekezett úrrá lenni az indulatain, mielőtt válaszolt.

– Igen – felelte csöppet sem meggyőzően. – Az is zavarna.

– Megrögzött hazudozó vagy, Apu!

– Bella...

– Úgy csinálsz, mintha egyenesen Las Vegasba készülnék, hogy revütáncosnő legyek, vagy ilyesmi. Pedig csak Anyut akarom meglátogatni – emlékeztettem. – Pontosan ugyanannyi szülői felügyeleti joga van, mint neked!

Apám megsemmisítő pillantást vetett rám.

– Netán arra célsz, hogy Anyu nem lenne képes vigyázni rám?

Charlie arca megrándult; megérezte a kérdésemben lappangó fenyegetést.

– Remélem, sejtéd, mit szólna, ha ezt megemlíteném neki? – kérdeztem.

– Inkább ne! – felelte jóval szelídebben. – Nem tetszik nekem ez a dolog, Bella.

– Semmi okod az aggodalomra.

Égnek emelte a szemét, de tudtam, hogy a nehezén már túl vagyunk.

Megfordultam, hogy kihúzzam a mosogatóból a dugót.

– Szóval a leckém készen van, megfőztem a vacsorádat, elmosogattam, és már nem vagyok szobafogságra ítélve. Akkor most elmegyek. Legkésőbb fél tizenegyre itthon vagyok.

– Hová mész? – Charlie, aki időközben már-már teljesen visszanyerte megszokott színét, újra elvörösödött.

– Még nem tudom – ismertem be. – Mindenesetre tíz mérföldes körzeten belül maradok, rendben?

Morgott valamit, ami nem hangzott éppenséggel helyeslésnek, és öles léptekkel kimasírozott a konyhából. Mondanom sem kell, hogy amint felülkerekedtem a vitában, elfogott a büntudat.

– Elmegyünk valahová? – kérdezte Edward halkán, de lelkesen.

Megfordultam, és megsemmisítő pillantást vetettem rá.

– Igen. Azt hiszem, szeretnék veled négyszemközt beszélni.

Edwardot ez láthatóan nem aggasztotta különösebben, pedig szerintem minden oka meglett volna rá.

Addig nem szóltam egy szót sem, amíg ott nem ültünk az autójában, ahol Charlie már nem hallhatott bennünket.

– Hát ez meg mi volt? – kérdeztem élesen.

– Tudom, hogy szeretnéd látni édesanyádat, Bella, sokszor beszélsz róla álmodban. És úgy tűnt, mintha aggódnál érte.

– Valóban?

Bólintott.

– De világos, hogy túl gyáva vagy ahhoz, hogy alkudozni kezdj Charlie-val, gondoltam, közbenjárok az érdekedben.

– Még hogy közbenjártál! Odalöktél egyenesen a cápák közé! Edward fintorgott.

– Nem hinném, hogy veszélyben forogtál volna.

– Mondtam neked, hogy nem akarok összeveszni Charlie-val!

– Senki nem kívánta, hogy összevessz vele.

Sötét pillantást vettem rá.

– Nem tudok uralkodni magamon, amikor elkezd így parancsolgatni, mint most is, ilyenkor előtörnek a lázadó kamasz ösztöneim.

Edward halkán nevetett.

– Erről viszont én igazán nem tehetek.

Rámeredtem, és közben erősen törtem a fejem. De Edward mintha észre se vette volna. Nyugodtan és derűsen bámészkodott kifelé. Mintha azért lenne ilyen nyugodt, mert elhárult valamilyen veszély... de hogy pontosan mi, arra képtelen voltam rájönni. Vagy már megint csak a képzeletem ragadott el, mint délután is?

– Ennek a hirtelen támadt utazhatnékodnak Floridába nincs véletlenül köze Billy hétvégi partijához?

Edward arca megkeményedett.

– Az égvilágon semmi. Nem számít, hogy hol vagy, itt vagy a világ másik végén, se így, se úgy nem engednék el.

Pont úgy beszélt velem, mint az előbb Charlie – mintha egy nevetlen kölyök lennék, akit fegyelmelni kell. Összeszorítottam a szám, nehogy kiabálni kezdjek. Nem akartam Charlie után most Edwarddal is összeveszni.

Edward felsóhajtott, és amikor megszólalt, a hangja megint meleg és bársonyos volt.

– Szóval mit szeretnél csinálni ma este? – kérdezte.

– Nem mehetnénk át hozzátok? Ezer éve nem láttam Esmét.

Elmosolyodott.

– Esme örülni fog. Különösen, ha meghallja, mit fogunk csinálni ezen a hétvégén.

Felnyögtem: vereséget szenvedtem.

Ígéretemhez híven időben hazaértem. Meg sem lepődtem, hogy odabenn még ég a villany – sejtettem, hogy Charlie megvár, hogy ordibálhasson velem még egy sort.

– Jobb, ha most nem jössz be – mondtam Edwardnak. – Csak olaj lenne a tűzre.

– A gondolatai viszonylag nyugodtak – ugratott Edward. Az arc kifejezése láttán felmerült bennem, hogy lemaradtam valami rejtett poénról. A szája széle megrándult, ahogy megpróbált elfojtani egy mosolyt.

– Viszlát később! – morcoskodtam.

Fölnevetett, és megcsókolta a fejem búbját.

– Jövök, amint Charlie horkolni kezd.

A házban hangosan ordított a tévé. Fontolóra vettem a lehetőséget, hogy egyetlen szó nélkül elslisszolok Charlie mellett.

– Bejőnnél egy pillanatra, Bella? – kiáltott ki Charlie, és ezzel a tervem kútba esett.

Lassan, vonakodva megtettem a szükséges öt lépést.

– Mi az, Apu?

– Jól szórakoztál ma este? – Láthatóan kényelmetlenül feszengett. Megpróbáltam rájönni, mi lappanghat a kérdés mögött, mielőtt válaszoltam.

– Aha – feleltem habozva.

– Mit csináltatok?

Vállat vontam.

– Alice-szel és Jasperrel üldögéltünk. Edward megverte Alice-t sakkban, aztán én sakkoztam Jasperrel. Tönkrevet.

Elmosolyodtam. Alice és Edward sakkpartija volt a legmulatságosabb dolog, amit életemben láttam. Szinte mozdulatlanul ültek egymással szemközt, meredten nézték a táblát: Alice Edward minden lépését előre látta, míg Edward már Alice fejéből kiolvasta a válaszlépést. A parti nagy részét fejben játszották le: azt hiszem, mind a ketten épp egy-egy gyaloggal készültek lépni, amikor Alice hirtelen felborította a királyát és megadta magát. Az egész nem tartott tovább három percnél.

Charlie levette a tévét a hangot – ez se gyakran fordult elő.

– Figyelj, van valami, amit meg kellene beszélnünk... – A homlokát ráncolta, és zavartan toporgott.

Némán ültem és vártam. Egy pillanatra találkozott a tekintetünk, aztán Charlie gyorsan a padlót kezdte bámulni. Még mindig nem mondott semmit.

– Valami baj van, Apu?

Felsóhajtott.

– Nem vagyok valami jó az ilyesmiben. Nem tudom, hogyan kezdjem...

Megint vártam egy darabig.

– Oké, Bella... Nézd, arról lenne szó... – Fölállt a kanapéről, és elkezdett fel-alá járkálni a szobában, közben egész idő alatt a saját lábát nézte. – Ez a dolog közted és Edward között, úgy látom, elég komoly, és van néhány dolog, amire nem árt, ha ügyelsz. Tudom, már felnőtt vagy, de még mindig nagyon fiatal, és van egy csomó fontos dolog, amit tudnod kell, mielőtt... szóval, mielőtt fizikai kapcsolatba kerülnél...

– Jaj, ne, kérlek, csak ezt ne – nyögtem fel, és én is talpra ugrottam. – Ugye, nem akarsz szexuális felvilágosítást tartani, Charlie?

Charlie a padlót bámulta.

– Az apád vagyok. Felelős vagyok érted... Ne felejtse el, én is pontosan olyan kínosan érzem magam, mint te.

– Nem hinném... Különben meg Anyu tíz évvel megelőzött. Úgyhogy szabad vagy, mehetsz nyugodtan lefeküdni!

– Tíz évvel ezelőtt még nem volt barátod – dörmögte kelletlenül. Láttam rajta, komoly küzdelmet folytat a kísértéssel, hogy hagyja a csudába az egészet. Mindketten álltunk, a padlót bámultuk.

– Szerintem a lényeg nem sokat változhatott tíz év alatt – moxyogtam, és alighanem az én arcom is olyan vörös volt, mint az övé. Ez maga volt a pokol, és csak tovább rontott a helyzeten, amikor

rádöbbsentem: Edwardnak végig tudnia kellett, mi vár rám. Nem csoda, hogy olyan önelégülten vigyorgott az autóban...

– Csak annyit ígérj meg, hogy felelősségteljesen fogtok viselkedni – esedezett Charlie, és szemlátomást azt kívánta, bár nyílna meg alatta a padló, és nyelné el.

– Ne aggódj, Apu, ez a dolog köztünk egyáltalán nem olyasmi...

– Nem mintha nem bíznék benned, Bella, és tudom, hogy nem akarsz nekem erről beszélni, és te is tudod, hogy én nem is szeretném hallani, amit esetleg mondanál. Csak próbálok nyitott lenni. Tudom, hogy változnak az idők.

Zavartan nevettem.

– Talán az idők igen, de Edward nem, ő nagyon is régimódi. Úgyhogy nem kell aggódnod.

Charlie felsóhajtott.

– Persze, régimódi... – morogta.

– Uhh! – nyögtem fel. – Bárcsak ne kényszerítenél arra, hogy ezt hangosan kimondjam, apu! Tényleg. De... szűz vagyok... és nem is tervezem, hogy ezen állapotomon a közeljövőben változtatni fogok.

Mindketten elhallgattunk, de aztán Charlie arca kisimult. Úgy láttam, hisz nekem.

– Most már mehetek lefeküdni? Kérlek...

– Még egy perc – mondta

– Jaj, Apu, ne csináld már! Könyörgök!

– A kínos részen már túlestünk, esküszöm – biztosított róla.

Megkönnyebbülve láttam, hogy sokkal nyugodtabbnak tűnik, az arca is visszanyerte a megszokott színét. Leroskadt a kanapéra, és nagyot sóhajtva nyugtázta, hogy túlesett a szexuális felvilágosításomon.

– Szóval?

– Csak azt akartam kérdezni, hogy ez az egyensúly-dolog hogy működik?

– Ah. Egész jól, azt hiszem. Ma Angelával megbeszéltük, hogy holnap átmegyek hozzá, és segítek neki megcímezni a ballagási meghívókat. Csak mi ketten leszünk, lányok.

– Ez remek. És mi a helyzet Jake-kel?

Fölsóhajtottam.

– Ezzel kapcsolatban még nem sikerült dűlőre jutnom, Apu!

– Ne add fel, Bella! Tudom, hogy meg fogod találni a helyes megoldást. Rendes ember vagy te.

Igazán kedves... Szóval, ha nem sikerül kitalálnom, hogyan hozzam rendbe a dolgokat Jacobbal, akkor már nem is vagyok rendes ember? Hát ez övön aluli ütés volt.

– Jó, jó – vágtam rá ösztönösen, aztán elmosolyodtam, mert ez a „jó, jó” Jacobról ragadt rám. Ráadásul ugyanazon a fölényes, megnyugtató hangon mondtam, amelyet ő szokott használni az apjával.

Charlie elvigyorodott, és felhangosította a tétét. Elvackolta magát a díványpárnák között, kétségtelenül elégedett volt a ma esti teljesítményével. Biztos lehettem benne, hogy még egy darabig fönny marad, és meccset néz.

– Jó éjt, Bells.

– Viszlát reggel! – Azzal a lépcső felé iramodtam.

Edward már messze járt, és tudtam, nem is jön vissza addig, amíg Charlie el nem alszik – valószínűleg vadászattal üti el az időt –, így hát nem volt miért sietnem a lefekvéssel. Nem volt kedvem egyedül lenni, de ahhoz még kevésbé, hogy lemenjek, és ott tébláboljak Apu körül, hátha eszébe jut még valami, amit az előbbi szexuális felvilágosítás során elfelejtett megemlíteni – a víz kivert a gondolatra.

Hála Charlie-nak, ideges voltam és türelmetlen. A házi feladattal már elkészültem, ahhoz meg nem higgadtam le eléggé, hogy olvassak vagy egyszerűen zenét hallgassak. Arra gondoltam, talán felhívhatnám Renée-t, és elújságholhatnám neki, hogy meglátogatjuk a hétvégén, de aztán eszembe jutott, hogy Floridában most három órával későbbre jár, és anyám alighanem alszik.

Talán felhívhatnám Angelát, gondoltam.

De hirtelen ráébredtem, hogy nem Angela az, akivel beszélni szeretnék – akivel feltétlenül beszélnem kell.

Az ablak üres, fekete négyzetgére meredtem, és rágtam a szám szélét. Magam sem tudom, mennyi ideig álltam ott, latolgatva, mi szól mellette és mi ellene. Egyfelől: hogy Jacobbal szemben ez a helyes, ha meglátogatom, mert ő a legjobb barátom, és apám szerint egy rendes ember feltétlenül így tenne – másfelől viszont Edward rettenetesen dühös lenne rám. Talán tíz percig? Ennyi időbe telt, míg beláttam, hogy a mellette szóló érvek nyomósak, az ellene szóló viszont nem. Edward csak a biztonságomért aggódik, én pedig tudtam, hogy igazából nem fenyeget semmi veszély.

A telefonálás nem megoldás: mióta Edward visszatért, Jacob nem hajlandó a telefonhoz jönni, ha én hívom. Ráadásul nekem látnom kell az arcát – látnom kell a mosolyát, hogy úgy mosolyog, ahogy régen! Kell valami, ami felülírja az utolsó emlékemet róla, azt a fájdalomtól eltorzult arcot, vagy többé nem lesz nyugalmam az életben.

Körülbelül egy óráam van. Leszaladhatnék La Pushba, és vissza is érnék, mielőtt Edward rájön, hogy nem vagyok otthon. Igaz, késő van, elmúlt fél tizenegy, innentől Charlie szerint kijárási tilalom van, de vajon tényleg dühös lenne rám apám, ha tudná, hogy nem Edwarddal vagyok? Ezt egyébként könnyen kideríthetem.

Fölkaptam a dzsekimet, a lépcsőn lefelé rohanva bújtam bele.

Charlie fölpillantott a meccsből, és rögtön gyanakodni kezdett.

– Ugye, nem baj, ha még ma este leszaladok Jake-hez? – kérdeztem levegő után kapkodva. – Nem maradok sokáig.

Amint kiejtettem Jake nevét, Charlie arca megenyhült, és elégedett mosolyra húzódott. Meg se lepődött rajta, hogy ilyen hamar célt ért a prédikációja.

– Persze, kölyök, menjél csak! Semmi gond! Maradj, ameddig jólesik!

– Kösz, Apu! – kiáltottam, és kiszárguldottam az ajtón.

Mint minden szökevény, én se tudtam megállni, hogy ne pislogjak hátra néhányszor a vállam fölött, miközben a furgonomhoz trapoltam, de az éjszaka olyan sötét volt, hogy igazából nem volt semmi értelme. Még a furgon kilincset is úgy kellett kitapogatnom.

A szemem éppen csak kezdett hozzászokni a sötétséghez. Bedugtam a slusszkulcsot, elfordítottam, indítottam, de a motor, ahelyett, hogy felbömbölt volna, épp csak kattant egyet. Újra próbálkoztam, de eredménytelenül.

És ekkor a szemem sarkából láttam, hogy valami alig észrevehetően megmoccan mellettem.

– Hah! – Elakadt a lélegzetem a rémülettől, amikor észrevettem, hogy nem vagyok egyedül a kocsiban.

Edward mozdulatlanul ült, nem látszott belőle egyéb, csak egy halványan derengő folt a sötétségben, a kezében valami rejtélyes, fekete tárgyat forgatott. Akkor is ezt a dolgot bámulta, amikor megszólalt:

– Alice felhívott.

Alice! Ó, az ördögbe... Ővele nem számoltam. Edward nyilván megkérte, hogy folyamatosan figyeljen.

– Nagyon ideges lett, amikor úgy öt perccel ezelőtt a jövőd teljesen eltűnt a szeme elől.

A szemem már eddig is tágra nyílt a rémülettől: most szinte kiugrott a helyéből.

– Azért, mert Alice a farkasokat nem látja, tudod – folytatta Edward ugyanolyan halkán. – Erről megfeledkeztél? És ha hagyod, hogy a sorsod összefonódjon a farkasokéval, akkor te is eltűnsz. Ezt persze nem tudhattad, világos. De azt talán megérted, hogy miért... nyugtalanít engem ez a dolog. Alice csak annyit látott, hogy eltűnsz, még azt sem tudta megmondani, hogy hazatérsz-e majd, vagy sem. A jövőd ködbe veszett a számára, akárcsak a falkáé. Mi sem tudjuk, mi lehet ennek az oka... Talán valami velükszületett, természetes védekező mechanizmus? – töprengett, mintha csak magában beszélne, és még mindig a kezében forgatott motoralkatrészt nézegette. – Ez nem túl valószínű, mert én például minden nehézség nélkül tudok olvasni a gondolataikban. A két Blackében legalábbis. Carlisle-nek van egy elmélete: szerinte az lehet az oka, hogy a farkasok egész életét az átváltozásaik uralják. Amikor átváltoznak, az sokkal inkább a körülményekre adott ösztönös reakció, mintsem szabad elhatározás eredménye. Teljességgel kiszámíthatatlanok. Abban a pillanatban, amikor alakot váltanak, igazában nem is léteznek. Így nincsenek a jövődben sem.

Fagyos csöndben hallgattam végig eszme-futtatását.

– Időben össze fogom szerelni az autódat, hogy odaérj az iskolába, ha netán úgy döntesz, hogy holnap a saját kocsiddal akarsz menni! – biztosított róla egy perccel később.

Összeszorított foggal kihúztam a kulcsot a gyújtásból, és merev tartással kiszálltam.

– Csukd be az ablakodat, ha ma éjszaka nem akarsz látni. Meg fogom érteni – suttogta Edward, mielőtt rácsaptam az ajtót.

Döngő léptekkel bevonultam a házba, és bevágtam magam mögött az ajtót is.

– Mi baj? – érdeklődött Charlie a díványról.

– Az a rohadt kocsi nem indul – dühöngtem.

– Akarod, hogy megnézzem?

– Nem. Majd reggel újra megpróbálom.

– Elviheted az én kocsimat, ha akarod.

Eddig nem vezethettem a rendőrautót. Charlie-nak csakugyan borzasztóan fontos lehet, hogy lemenjek La Pushba. Majdnem annyira, mint nekem.

– Nem. Fáradt vagyok – morogtam. – Jó'ccakát!

Feltrappoltam a lépcsőn, és egyenesen az ablakhoz mentem. Durván meglöktem a fém ablakkeretet – az ablak nagy csattanással bezárult, még az üveg is beleremegett.

Egy hosszú pillanatig csak bámultam a táncoló fekete üvegre. Amikor a rezgése elnyugodott, felsóhajtottam, és sarkig tártam az ablakot.

Őrizd a percet!

*Mert ami eljön, az el is múlik,
ezt a halandók tudják csak igazán.*

Elmúlt az alkonyat, elmúlt az újhold. De eltűnhet-e a Nap az életedből?
Elzárhat-e melegétől a hűvös Hold, amely minden álmod és vágyad tudója?
Jacob napsugaras mosolya, vagy Edward holdfényragyogása?
Bella mindent elveszíthet: barátot, szerelmet.

Két tűz közé kerül. Körülötte felizzik az ősi gyűlölet, miközben régi vérszomjas
ellensége még mindig rá vadászik. Ismét választania kell élet és halál között...

A nagy kérdés: mit érdemes túlélni?

A Twilight saga folytatódik...
A Hold megbűvöl. A Nap talán sosem bír ki.

eclipse

Merj álmodozni!
Az álmok nem fogynak el...

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

5 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

érdekes nőknek – pont neked

magával ragad